

בס"ד

קונצ'רט
פריג עץ הדר

סדר ט"ז בשבט

נערך ע"י הצב"י ס.ה.
שנת התשע"ב
לכבוד ה' יתגדל

הקדמה א' – ט"ז בשבט תיקון היסוד

כבר נודע שכל חג וחג יש בו חשיבות ומעלה משל עצמו וטמון בו סגולה והארה מיוחדת לתיקון העולם והאדם, וזה חסד ה' ברחמי המרובים עלינו לתת לנו תוספת כוח מצד הזמן, תוספת שאינה נמצאת בעבודה הרגילה שבכל יום.

הארה זו חוזרת כל שנה כאשר גלגל הזמן מגיע לזמן של החג ומכאן שמו חג לשון "חוגה". החגים מחולקים בתוך פרצוף הזמנים לחג"ת ונה"י באופן הבא:

פרצוף הזמנים – חג"ת ונה"י דנה"י	
חג"ת - תאריך החג	חסד
	גבורה
	ר"ה \ עשיית \ יוה"כ סוכות \ שמי"ע
תפארת	
חג השבועות	
נה"י - תרבות	נצח
	הוד
	חנוכה
יסוד	
ט"ז בשבט – בדכורא ט"ז באב – בנוקבא	

אם כן נראה שמקומו של חג ט"ז בשבט בספירת היסוד, ואכן ט"ז בשבט הוא חלק בלתי נפרד מתיקון היסוד ולא בכדי נופל החג בזמן השובבים שהוא זמן תיקון היסוד כנודע, וכן הוא צמוד לפרשת בשלח בו יוצאים ישראל ממצרים, משעבוד פרעה, לחירות – היא קבלת התורה, וידוע שהירידה למצרים הייתה לצורך תיקון פגם הברית כמ"ש האר"י בהקדמה לדרושי פסח, ובשער הפסוקים ושער הליקוטים – פרשת שמות, עיין שם.

השלכת יוסף אל "הבור" ומכירתו למצרים נתקנת מעט כשלוקח משה את עצמות יוסף עמו, שכן יוסף הצדיק רומז ליסוד ומשה רבינו – בחינת התורה, והתורה משיבה את היסוד שנפגם אל השורש – לשכם, למקום ממנו נלקח יוסף. וזה רמז לאדם שכאשר מידת היסוד מתוקנת, טובע במצולות ים פרעה וחילו בחינת יצה"ר ומשלחו מאיתנו ואינו יכול לאחוז באדם עוד.

רמז נוסף יש בסוף הפרשה (סמות י"ז, ט) "ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק" עמלק נתקנא בקדושת ישראל ועליו נאמר: "אשר קרן בדרך" לשון קרי, וכאשר אדם בוחר בדרך העולה בית אל" בא עמלק לזנב ולחטוף מהנחשלים את התנוצצות הקדושה, וידוע שעי"י פגם התחתונים, צינורות השפע העליונים אינם יכולים להתייחד ולהוריק שפע לתחתונים, והוא מה שנקרא "פגם בשמות הקדושים" שכן כל בחינה בעולם נקראת בשם, וכן הבחינות העליונות גם להם יש שמות. הפגם הוא החיסרון, מה שנחסר מהם הייחוד והשפע.

התנצלות העורך

בחוברת זו השתדלתי לערוך סדר ט"ז בשבט לחברי כולל חצות תומר דבורה, מאחר ורציתי לזכות בה את הרבים, החלטתי הפצתי חוברת זו.

עם זאת מפאת קוצר הזמן והידע ודאי שיש עוד הרבה מה להגיה להוסיף ולתקן, וטרם הספקתי לעשות זאת בשנה זו – שנת התשע"ב, ובעז"ה לשנה הבאה אשתדל להוציא חוברת מתוקנת יותר.

חוברת זו נערכה בעזרת מאגר מידע "תורת אמת" הפועלים לזיכוי הרבים, ברכתי שלוחה לעוסקים במלאכה זו אשר להם חלק ניכר בזכויות הרוחניות של חוברת זו .

ברצוני להודות לרבתיי שקירבו אותי לה' יתברך וללימוד הפנמיות

חכם תידהר אילון שליט"א.

הרב משה ארמוני שליט"א

והמוהל ר' רפאל שמואל שליט"א

ה' יאריך ימיהם בטוב שיזכו להפיץ מעיינותיהם חוצה להשקות העדרים וגדיי הצאן במימי התורה הקדושה וזיכוי הרבים.

וכן אברך את הורי היקרים המסיעים בעדי ברוחניות ובגשמיות הקב"ה יאריך ימיהם בטוב ושנותם בנעימים ברב אשר ושמחה וזיכו לראות נחת מכל יוצאי חלציהם.

ואחרונה חביבה רעיתי היקרה, מנשים באוהל תבורך התומכת בי ומסייעת אותי בלימוד התורה הקב"ה ישלם לה כפעולה הטוב על החסד שעושה עימי.

ונזכה יחד לראות בנים ובנות יראי שמים בעלי מידות טובות ושנוכה כולנו לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראינו אכי"ר.

ויהי רצון שנוכה במהרה לקבל פני משיח צדקנו בבניין בית מקדשנו אמן.

תפילה על אתרוג נאה ממרן הרי"ח הטוב זיע"א

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּרְשָׁא הָאָרֶץ רֵשָׁא עֵשֶׁב מִזְרִיעַ זָרַע עֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי לְמִינֵוּ אֲשֶׁר זָרְעוּ-בּוּ עַל-הָאָרֶץ וַיְהִי-כֵן: וַתֹּצֵא הָאָרֶץ רֵשָׁא עֵשֶׁב מִזְרִיעַ זָרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ-בּוּ לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי-טוֹב:

אנא ה' הושיע נא היום הזה לאילן, הוא ראש השנה:
אנא ה' הצליחה נא היום הזה לאילן, הוא ראש השנה:
אנא ה' הרויחה נא היום הזה לאילן, הוא ראש השנה:
אנא ה' היטיבה נא היום הזה לאילן, הוא ראש השנה:
אנא ה' ברך נא היום הזה לאילן, הוא ראש השנה:

אל נא פעה הצל שנה זו משמיר ושית, וברך עץ שמן וזית:
אל נא, במטר רווה חרבוני יובש ישימון, וברך גפן ותאנה ורימון:
אל נא, רומם עזרת עוללי טיפוחים וברך אגוז ותמר ותפוחים:
אל נא, צדקך מעמך כל יפסק, וברך חרוב וקרוסטמל ואפרסק:
אל נא, חלץ קהילה אשר אליך תערוג וברך התות והאגוז והאתרוג.

וְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּבְרַךְ כָּל אֵילָנוֹת הָאֶתְרוֹג לְהוֹצִיא פְּרוֹתֵיהֶם בְּעֵתָם וַיּוֹצִיאוּ אֶתְרוּגִים טוֹבִים יְפִים וּמְהַדְרִים וְנִקְיִים מִכָּל מוֹם וְלֹא יַעֲלֶה בָהֶם חֲזוּזִית, וַיְהִיו שְׁלֵמִים וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם שׁוֹם חֲסָרוֹן וְאֶפְלוּ עֲקִיצַת קוֹץ, וַיְהִיו מְצוּיִים לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אַחֵינוּ בְּכָל מְקוֹם שָׁהֵם, לְקַיֵּם בָּהֶם מִצְוַת נְטִילָה עִם הַלּוּלָב בְּחַג הַסְּפֹת שֶׁיָּבֵא עֲלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָנוּ בְּתוֹרָתְךָ עִי מֹשֶׁה עֲבָדְךָ וּלְקַחְתָּם לָכֵם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כְּפֹת תְּמָרִים וְגַנְף עֵץ עֲבוֹתֵנוֹעֲרָבִי נְחֹל:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּעֲזְרֵנוּ וְתַסִּיעֵנוּ לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ שֶׁל נְטִילַת לּוּלָב וְהִדָּס וְעֲרָבָה וְאֶתְרוּגָה בְּזִמְנָהּ בְּחַג הַסְּפֹת שֶׁיָּבֵא עֲלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב, וְתִזְמִין לָנוּ אֶתְרוּג יָפֵה וּמְהַדָּר וְשָׁלֵם וְכֶשֶׁר כְּהַלְכָתוֹ.

וַיְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּבְרַךְ כָּל מִינֵי הָאֵילָנוֹת וַיּוֹצִיאוּ פְּרוֹתֵיהֶם בְּרַבּוּי שְׂמִנִּים וְטוֹבִים, וְתִבְרַךְ כָּל הַגִּפְנִים שֶׁיּוֹצִיא עֲנָבִים הַרְבֵּה שְׂמִנִּים וְטוֹבִים כְּדִי שִׁיְהִיֶּה הַיּוֹן הַיּוֹצֵא מֵהֶם מְצוּי לְרַב לְכָל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל לְקַיֵּם בּוֹ מִצְוַת קְדוּשׁ וּמִצְוַת הַבְּדִלָּה בְּשִׂבְתוֹת וּבִימֵים טוֹבִים, וַיִּתְקַנֵּם בָּנוּ וּבְכָל יִשְׂרָאֵל אַחֵינוּ מִקְרָא שְׂפָתוֹב "לֶךְ אֲכַל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֹךְ וְשִׂתָּה בְּלֵב טוֹב וַיִּגַּךְ כִּי כְבֹד רָצָה אֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיךָ" בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֲוֵתִי כֹלָה אֲרִיתִי מוֹדִי עִם בְּשָׂמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׂתִיתִי יִינִי עִם חֶלְבִי, אֲכַלּוּ רַעִים שִׁתּוּ וְשָׁכְרוּ הוֹדִים.
וַיְהִי לְרְצוֹן אֲמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי.

ולכן אומר משה ליהושע "צא" הילחם בעמלק, כי פני משה כפני חמה – ו' דהויה, ונרמז בשם "הו"ה, ופני יהושע כפני לבנה – ה' אחרונה דהויה, ונרמז בשם אדנות. "צא" הוא ייחוד הויה ואדנות כמספר "אילן", כי האדם עץ השדה, ועם ישראל קרויים "אדם" – לכן חג האילנות הוא חג של תיקון האילן, ויסוד תיקונו הוא "בפירות האילן".

ולכן ט"ז בשבט הוא זמן מסוגל לתפילה על הבנים שהם פירותיו של האדם. גם צריך לבקש על מצוות ומעשים טובים הנקראים פירות האדם, וכמו שהקב"ה מזכה אדם בבריאות, אישה, ילדים ופרנסה, והכל מתנת חינוך מצד הבורא, ובגשמיות יותר קל להודות שנראית הטובה בחוש, אבל על טובה רוחנית היינו לימוד תורה וקיום מצוות, אור זה, כל אחד זוכה ומקבל לפי יכולת הקיבול האישית של כליו, וכדי להגדיל ולהרחיב כלים אלו צריך תפילה. וזה שאמר הכתוב (איוב מ"א, ג) "מי הקדימני ואשלם" – שהקב"ה מקדים לתת לאדם כדי שיוכל לזכות ולזכות אחרים. וזה בחינת יסוד שכל מה שמקבץ הוא לצורך השפעה, וכל הקיום והחיות שלו היא לשם נתינה ולאחריה נסתר ונעלם כדרך הצדיקים. לכן ט"ז בשבט וט"ז באב על היותם ביסוד הם חגים נעלמים שרוב בני אדם אינם מודעים לחשיבותם ולא יודעים ערכם.

עוד היסוד נקרא שלום והאישה נקראת בית ושלום בית תלוי ביכולת האדם להשפיע ולתת בלי תלות בטובות הנאה שאז נקראת "אהבה שתלויה בדבר". ובעומק פנימי, האדם עצמו מורכב מצד זכר ונקבה, ולכן יכולים הזכר והנקבה להתחבר. זה מצד הנקבה שבו, וזאת מצד הזכר שבא, הוא לצורך שעה משתמש בכוח התאוה לשם מצוה, והיא בכוח הנתינה שרוצה להוליד. ונמצא שהצד הנקבי שבאדם – הרצון לקבל והתלות במשפיע, מקבל עתה תיקון כללי ע"י תיקון היסוד בחג האילנות, וזה "שלום בית" – בן האדם לעצמו הכוח המשפיע והכוח המושפע.

עוד הייחוד נקרא בשם אכילה ולכן התיקון נעשה באכילת הפירות בקדושה תוך לימוד וכוונה, ובכוחם ובכוח הברכות נתקנים ניצוצות הקדושה שבמאכל ואז "הצדיק אוכל לשובע נפשו" שידוע שהצדיקים המתקנים נפשות, אותם הנפשות התלויות בהם ונחשבות להם כבנים.

וכמו שלאילן אין קיום בלא מים והשבה שבו מהפירות שנותן, כך גם האדם חייב להיות "כעץ שתול על פלגי מים", פירושו: שבהיותו מיסד את ביתו על אדני התורה – יגדל ויתן פריו הן במצוות, הן בלימוד, הן בהנהגת הבית ובחינוך הילדים, והן ביכולת הנתינה והחסד מחוץ לביתו, וכל אלו הם "תיקון היסוד" והם "המים המגדלים את האילן".

ומכל זה נלמד חשיבות סדר ט"ז בשבט שאדם יכול לחטוף את האור המאיר בזמן היקר הזה ולתפוס את הגל שביא אותו ביתר קלות וזריזות לחוף מבטחים, ויש לדעת שהיקר נסתר, ועצם נדירותו מעלה את מחירו, ואל יטעהו יצה"ר לצאת ידי חובה בדבר סמלי בלבד, אלא ירבה בהכנה ובלימוד לקראת החג ויחגוג אותו בשמחה וברב עם לזכות ולזכות לאחרים כי כן הוא דרך היסוד והצדיק לקבץ ע"מ להשפיע ולתת.

והשם הטוב יגמור בעדינו לעשות רצונו בלבב שלם להקמת השכינה וקירוב הגאולה בבי"א.

הקדמה ב' – ביאור סדר ט"ז בשבט.

ראשית צריך לדעת שתיקון זה הוא פרק מתוך ספר חמדת הימים הנקרא קונטרס פרי עץ הדר (ואני העורך השתמשתי בִּסְס זה שהוא הולאת פני וענף לאסון שלי וקמי נמלא בו) ואע"פ שרבים חלקו על ספר זה ויחסו אותו לנתן העזתי לא נמנעו גדולי ישראל לצטט ולהביא מספר זה. ועוד, שבהקדמת הספר "שערי חמדה" שיצאה לאחרונה מוכיח שמחבר הספר הוא הרב בנימין הלוי והוציאה לאור תלמידו הרמ"ז עיין שם.

בהקדמה זו שלנו, נסביר מעט מזעיר על הנקודות הנמצאות בתיקון ובכוונות ובעזה"י ירחיב הקב"ה גבולנו ודעתנו ונזכה לשוב להוסיף ולבאר יותר בהוצאות הבאות.

בהקדמה א' נתבארו מעט גרגירים לקטר בן ט"ז בשבט לתיקון היסוד, וצריך לדעת ששורש התיקון נמשך משורש הפגם הנקרא חטא עץ הדעת, והרחיב בו בעל הלשם עיין שם, וכתב שחלק הפגם היה גם באכילה ממש. ועתה אנו באים לתקן ע"י אכילתו את פירות האילן, את מה שפגם אדה"ר הוא האילן הגדול לכל הנשמות שהם ענפים ועלים הנמשכים ממנו.

עץ הדעת, נחלקו חז"ל (וכנה נלמדת ט"ז, ז) מה היה אותו האילן שאכל ממנו אדם וחוה ר"מ אומר חטים היו, רבי יהודה בר אלעאי אומר ענבים היו, רבי אבא דעכו אומר אתרוג היה, רבי יוסי אומר תאנים היו, ונמצאו ד' דעות, ולכן טוב שיהיו כל ד' מינים אלו ובעת ברכתו ואכילתו יכוין בכל אחד מהם לתקן מה פגם אדה"ר.

עתה צריך לדעת כי האדם התחתון הוא ברמות וחותר לצורת האדם העליון, ושמו מעיד עליו, אדם – אדמה לעליון, וכן האילן התחתון רומז לאילן העליון – אילנא דחיי, אשר ממנו משתלשלים א"ס עולמות שהם פרותיו. ועתה בר"ה לאילן נמשך השפע בכל סדר ההשתלשלות עד לאילנות התחתונים, שלכל אילן בתחתונים יש שר ממונה עליו בעליונים, וכשנופל השר מתייבש האילן. (ש. הגלגלים כ"ה) וזה הזמן להמשיך שפע "לארץ" ולצמח האדמה "ועץ השדה יתן פריו", ושפע זה נרמז בתיבת "אילן" שהוא גי' יאהדוהי כמספר מלאך, שכל עשב ועשב יש לו מלאך ממונה שמכה בו ואומר לו גדל. ומלאך – אותיות מאכל שע"י האכילה עולה מדרגת צומח למדרגת חי או למדרגת אדם. וזה פירוש כי האדם עץ השדה, שיש המתגלגלים בצומח או דומם בחינת עץ ושדה, ונתקנים ע"י האדם.

ועוד אילן במילואו כזה: אלף יוד למד נון בגי' "חדש" כמנין י"ב צירופי הויה המתחדשים בכל רגע תמיד, וכל אחד מ"יב חודשים יש לו צירוף משלו מצד הזמן, (מ"ה ו"ז = זמן) ומצד האדם – ישראל הוא האילן, וממנו נמשכים י"ב שבטים אשר לכל אחד מהם צירוף הויה משלו. ומצד המקום – א"י המקבלת שפע מז' מינים.

צירוף הויה רומז להמשכת השפע. אם הוא לאדם י"ב שנים, או לזמן י"ב חודשים, ונמצא שעתה מתברכים כל שורשי נשמות ישראל – ענפי האילן, וכן "הארץ" העליונה והתחתונה מקבלת שפע וברכה. (כמ"ט הקלמת הי"א חלק ד' עין סס)

לכן כתב הרב: (חמדת הימים סזצ"ס ג) "לא יפחות מ"יב מיני פירות לעומת פירות האילן העליון אילנא דחיי דאתתקן אילנא קדישא בתריסר תחומין סוד י"ב צירופי הויה ויכוין בכל אחת מהן בצירוף אחד", ובתיקון הביא הרב את י"ב הפירות והצירופים:

יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
זית	תמרים	ענבים	תאנה	רמון	אתרוג	תפוח	אגוז	שקדים	חרובין	אגסים
עוזרדין										

יחוד כ"ד - שער רוח הקודש

כִּי יְהוָה יֵאָהֲרֶה אֱלֹהֶיךָ מִבֵּינָךְ אֶל-אֶרֶץ טוֹבָה אֶרֶץ נָחֳלֵי מַיִם עֵינַת וּתְהַמֵּת יִצְאִים בִּבְקֶשָׁה וּבְהֵרָ: אֶרֶץ זֹטָה וּשְׁעָרָה וְנֶפֶן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ-זֵית שָׁמֶן וּדְבָשׁ:

אלה"ים דאלפין

אַרְץ
אלף למד הא יוד ממ

כ"ב אתון

זֹטָה
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

ש - אלהים דיודין אלף למד הי יוד ממ

ר - רבוע אלהים א אל אלה אלהי אלהים

עו"ה להמשיך ב' שמות הנ"ל ל-"כסא", אותיות עו"ה דשעורה גי' כס"א

גפ"ן בגי' יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י ע"ה

וְנֶפֶן
יאהויהה אהדוניה

גי אהי"ה: דיודין ואלפין וההין ע"ה - תאנ"ה

וּתְאֵנָה
אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה

ורמון בגי' ב"פ קנ"א

וְרִמּוֹן
אלף ה יוד הה אלף הה יוד הה

ויכוין בשם קדוש היוצא מס"ת של הפסוק והניקוד בר"ת של הפסוק:

אַרְץ זֹטָה וּשְׁעָרָה וְנֶפֶן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן

צְהַדְהוּנְהוּן

אַרְץ זֵית שָׁמֶן וּדְבָשׁ:

ד. שְׁלֹשָׁה שְׁאֵאלוּ כְּאֶחָד, אֵינָן רְשָׁאִין לְחַלֵּק וְכוּ אַרְבַּעַה, וְכוּ חֲמִשָּׁה. שְׁשֵׁה נִחְלָקוּ, עַד עֶשְׂרֵה. וְעֶשְׂרֵה אֵינָן נִחְלָקוּ, עַד שִׁיחֵי עֶשְׂרִים:

שְׁאֵאלוּ כְּאֶחָד אֵינָן רְשָׁאִין יְכוּין אֲדָנִי

ה. שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁהֵיוּ אוֹכְלוֹת בְּבֵית אֶחָד, בְּזִמְנוֹ שֶׁמִּקְצָתָן רוֹאִין אֶלֶּוּ אֶת אֱלֹהֵי הָרִל אֶלֶּוּ מְעַטְרָפִין לְזִמְנוֹ. וְאִם לֹא, אֶלֶּוּ מְזַמְנִין לְעֶצְמוֹ, וְאֶלֶּוּ מְזַמְנִין לְעֶצְמוֹ. אֵין מְבָרְכִין עַל הַיּוֹן עַד שֶׁיִּתֵּן לְתוֹכוֹ מַיִם, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, מְבָרְכִין:

אוֹכְלוֹת בְּבֵית אֶחָד... הָרִל אֶלֶּוּ מְעַטְרָפִין יְכוּין אֱהִי"ה

(משנה ברכות ח', א')

אֶלֶּוּ דְּבָרִים שְׁבִין בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל בְּסַעֲדָה. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם וְאַחַר כֶּה מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹן וְאַחַר כֶּה מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם:

לַיּוֹן. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים יְכוּין אֱהו"ה

יְכוּין תְּרֵמוֹס בְּגִי ב"פ שְׁמַח"ה

שְׁמוּזָה שְׁמוּזָה

וּיְתַפְּלַל לְהֶשֶׁם ית' שְׁנוּכָה שִׁמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ אֶת הַשְּׁמַחָה הָאֲמִיתִית כַּפּוּלָה וּמְכוּפֶלֶת בְּרוּחָנוֹת וּבִגְשָׁמֵי אֲמָן וְאֲמָן.

כּוֹס ד' - יין אָדוּם מְשׁוּבַח

יֹדֵה הָהוּ וְהָהוּ

וְאִם הִתְקַיְּמוּ תִנְאֵי הַבְּרָכָה יִבְרַכּוּ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב.

* תָּם וְנִשְׁלַם סוּדֵר ט"ו בְּשֶׁבֶט שֶׁבַח לְבוּרָא עוֹלָם *

וּמִהֲרַחֲוִי זֹלָה"ה בִּיאָר שִׁישׁ ל' מִיְּנֵי פִירוֹת הָאֵילָן, וּמְכוּוֹנִים כִּנְגַד עוֹלָמוֹת בִּי"ע בְּכָל עוֹלָם י' פִירוֹת כִּנְגַד י' סְפִירוֹת.

עוֹלָם הַבְּרִיאָה: רְחוּק מִן הַטּוֹמָאָה וְקָרוֹב לְאֲצִילוֹת לְכַן י' פִירוֹת שֶׁכִּנְגְּדוּ אֵין לָהֶם קְלִיפָה לֹא בַּפְּנִים וְלֹא בַּחוּץ, וְנֶאֱכָלִים כְּמוֹת שֶׁהֵם.

עוֹלָם הַיְצִירָה: בִּינוּנֵי - בֵּין הַבְּרִיאָה לְעִשְׂיָה אֵינוּ קָרוֹב לְטוֹמָאָה כְּמוֹ הַעֲשִׂיָה וְאֵינוּ רְחוּק מִמְּנָה כְּמוֹ הַבְּרִיאָה לְכַן גְּרַעֲיֵי הַזֹּרַע שֶׁבִּתּוֹךְ הַפְּרִי אֵינֶם נֶאֱכָלִים, כִּיוֵן שֶׁאֵינֶם רַכִּים כִּגְרַעֲיֵי פִירוֹת הַבְּרִיאָה.

עוֹלָם הַעֲשִׂיָה: קָרוֹב לְטוֹמָאָה לְכַן נֶאֱכָל הַבְּפָנִים וְנוֹרֵק הַבַּחוּץ, שֶׁכֵּן קְלִיפַת הַפְּרִי חוֹצֶצֶת בֵּין הַעֲשִׂיָה לְעוֹלָם הַתְּמוּרוֹת שֶׁלֹּא יִקְבַּל טוֹמָאָה, וְזֶה סוּד יְצִה"ר וְהַקְּלִי' הַדְּבוּקָה בַּנֶּפֶשׁ.

וְאֵלֶּוּ הַפִּירוֹת:

בְּרִיאָה - כּוֹלוֹ פְּרִי	יְצִירָה - גְּרַעֲיֵין בַּפְּנִים	עֲשִׂיָה - קְלִיפָה בַּחוּץ
יְהוֹה - אֶל שְׁלֵי - יוֹד הֵי וְאוֹ הֵי	יְהוֹה - אֶל יְהוֹה - יוֹד הֵי וְאוֹ הֵי	יְהוֹה - אֶל אֲדָנִי - יוֹד הֵי וְ הֵי
עֲנָבִים	זֵיתִים	רְמוֹנִים
תְּאֵנִים	תְּמָרִים	אֲגוּזִים
תְּפוּחִים	גְּדַגְדָּנוֹת	שְׁקָדִים
אֲתָרוּגִים	סוּפְאִיָּה	עֲרֵמוֹנִים
לִימוֹנִים	אֲפֵרֶסֶק	לוּזִים
אֲגָסִים	שִׁזִּיפִים	אֲלוֹנִים
חֲבוּשִׁים	מִשְׁמִשִּׁים	פְּרִיסִין
תּוֹתִים	דּוּבְרָבָן	פִּינְיוֹנִים
שׁוּרְבָשׁ	אֲקָאָרְנִים	פּוֹסְתוֹקִים
חֲרוּבִין	עֲזֵרְדִין	בִּטְמָה

וּבְמִקּוֹם שֶׁמִּצְוִיין כָּל הַשְּׁלִשִׁים פִּירוֹת שֶׁהוּבָאוּ לְמַעַלָּה שְׁשׁוּרְשָׁם בְּעוֹלָמוֹת בִּי"ע, מִצְוָה לְחַזֵּר עֲלֵיהֶם, וְכָל הַמְּרַבָּה הֵרִי זֶה מְשׁוּבַח.

עֲנִיין הַלִּימוּד קוֹדֵם הָאֲכִילָה הוּא מִפְּנֵי שִׁישׁ בִּכַח הַדְּבוּר לְעוֹדֵר הַשּׁוּרְשִׁים, לְהֵאָרִים וְלְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע וּבְרָכָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, לְכַן הַלִּימוּד בּוֹזֵהר וּבְמִשְׁנֵי שְׁבָהם מְזַכְרִים הַפִּירוֹת מְעוֹדְרִים שׁוּרְשָׁם לְמַעַלָּה, וְהוּא חֵלֶק הַתִּיקוֹן בְּדִיבוּר מַלְבָּד הַבְּרָכָה בְּכוּוֹנָה עַל כָּל פְּרִי וּפְרִי.

וְאִמְנָם אִם בְּרַךְ הָעֵץ לֹא יִכּוֹל לְבָרֵךְ שׁוֹב. וְלְכַן טוֹב שֶׁיְבָרֵךְ אֶחָד הַחֲבָרִים שְׁעָדִין לֹא בְרַךְ.

נישפולאש

יקחו אפרסק (פישוקוש, נישפולאש) ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה זכרות ז', א')¹

שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְּאֶחָד, חֵיבִין לְזִמּוֹן. אֶכְל דְּמַאי, וּמַעְשֵׁר רֵאשׁוֹן שְׁנַטְלָה תְרוּמָתוֹ, וּמַעְשֵׁר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שְׁנִפְדּוֹ, וְהַשְּׂמֵשׁ שְׂאֵכָל בְּזֵית, וְהַכּוֹתִי, מְזַמְנִין עֲלֵיהֶם. אֶכְל אֶכְל טְבֵל, וּמַעְשֵׁר רֵאשׁוֹן שְׁלֹא נְטָלָה תְרוּמָתוֹ, וּמַעְשֵׁר שְׁנִי וְהַקֵּדֶשׁ שְׁלֹא נְפָדּוֹ, וְהַשְּׂמֵשׁ שְׂאֵכָל פְּחוֹת מִבְּזֵית, וְהַנְּכָרִי, אִין מְזַמְנִין עֲלֵיהֶם:

יכוין חיבין לזמון. אכל דמאי ר"ת אל

תורמוס

יקחו תורמוסים ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה זכרות ז', ב'-ה')

ב. נְשִׁים וְעֶבְדִים וְקַטְנִים, אִין מְזַמְנִין עֲלֵיהֶם. עַד כַּמָּה מְזַמְנִין, עַד בְּזֵית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד כַּבֵּיצָה: ג. כִּיצַד מְזַמְנִין, בְּשִׁלְשָׁה אוֹמֵר נְבָרָה. בְּשִׁלְשָׁה וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. בְּעֶשְׂרָה, אוֹמֵר נְבָרָה לְאַלְהֵינוּ. בְּעֶשְׂרָה וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. אֶחָד עֶשְׂרָה וְאֶחָד עֶשְׂרָה רַבּוּא. בְּמֵאָה אוֹמֵר, נְבָרָה לִי אֱלֹהֵינוּ. בְּמֵאָה וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. בְּאֶלֶף, אוֹמֵר נְבָרָה לִי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. בְּאֶלֶף וְהוּא, אוֹמֵר בְּרָכוּ. בְּרַבּוּא, אוֹמֵר, נְבָרָה לִי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַעֲבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל הַמְּזוֹן שְׂאֵכְלָנוּ. בְּרַבּוּא וְהוּא, אוֹמֵר

בְּרָכוּ. כַּעֲנָנוּ שֶׁהוּא מְבָרָה, כֶּה עוֹנִין אַחֲרָיו, כְּרוּף יי אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַעֲבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל הַמְּזוֹן שְׂאֵכְלָנוּ. רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי אוֹמֵר, לְפִי רַב הַקֵּהָל הוּ מְבָרְכִין, שְׁנֵאֲמַר (תהלים סח) בְּמִקְהֵלוֹת בְּרָכוּ אֱלֹהִים, יי מִמְקוֹר יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מַה מְצִינּוּ בְּבֵית הַפְּנִסֶת אֶחָד מְרַבִּין וְאֶחָד מוּעֲטִין אוֹמֵר, בְּרָכוּ אֵת יי. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, בְּרָכוּ אֵת יי הַמְּבָרָה:

יכוין אלהי העבאות יושב הכרובים ר"ת אה"ה

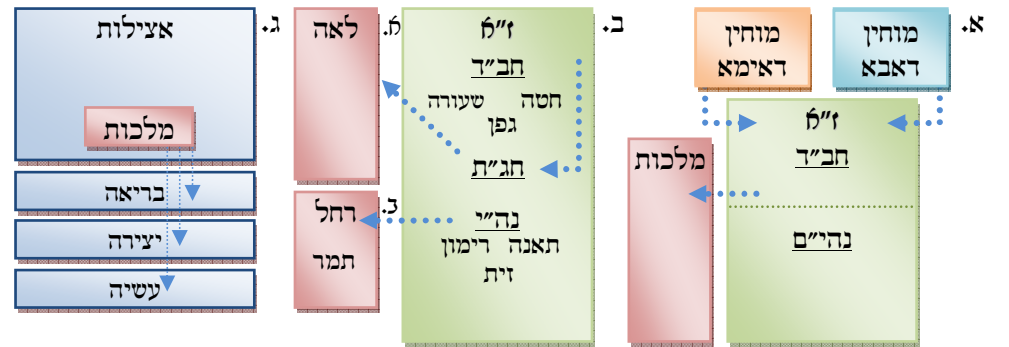
עניין ז' מינים שנשתבחה בהם א"י

ידוע שהארץ רומזת לשכינה העליונה ונקראת ארץ ישראל, ועריך לדעת שמה שמספרת התורה על יעקב שנתברך ונקרא ישראל, ובי נשים שלו לאה ורחל כל אלו, הם כאמור חותמות של פרצופים בעולמות העליונים ובהשתלשלות - "הסתכל באורייתא וברא עלמא" וע"י הקדמה זו נשפך מעט אור על י"ב השבטים בני ישראל סבא הנוחלים את הארץ. ומה שנשתבחה הארץ נבאר עתה בתכלית הקיצור

כתב הרב זל"ה: (פעל הליקוטיס פ. עקב) ארץ חטה ושעורה וכו', אלו הם ז' מינים שנשתבחה בהם א"י, שעריכה א"י להשתבחה ולהתברך מז' שלו, שהם הו' שנשארו למעלה, ומלכות שבה, הרי ז', שנעשו בחינת זכר אליה, והיא בחי' ו' שנשארה באצילות, המשפיע לר', כמבואר. (עיון סס צלוך המשך כל הכוונות המוצאות)

ז' מינים שנשתבחה בהם א"י, פירוש ז"א שהוא ישראל נותן אורות לארצו שהיא המלכות, והם ז' אורות - ז"ת דז"א המועברים אליה¹ ועריך בירור איזה אורות מקבלת שהרי דיברנו על ז"ת והפירות הם כנגד חב"ד (חיטה שעורה וגפן) נה"י (תאנה רימון וזית) ומלכות (תמר) וא"כ חג"ת לא נזכר ? ונבאר את התהליך ביתר פירוט :

- א. ז"א מקבל מוחין מפרצופי אבא ואימא, (מוחין לחנא מלונזיס תוך המוחין לחימא) אח"כ מעבירים לא"י היא המלכות.
- ב. המלכות העומדת אחורי ז"א מחולקת לבי' חלקים (פרצופים).
 - א. חלק עליון נקרא לאה מגיע עד חזה דז"א ועומד כנגד ו' ספירות חב"ד חג"ת.
 - ב. חלק תחתון נקרא רחל מתחיל מחזה דז"א ועומד כנגד ד' ספירות תנה"י.
- ג. למלכות יש כמה שורשים שורש (טלזין) בעולם האצילות (תחת היסוד) ושורש (נזיעי) היורד לעולמות בי"ע (מלכות דט"ס), תחילה מקבלת המלכות שבאצילות את השפע מז"א ואח"כ מעבירה ז' אורות שהם ז' מינים לבחינת המלכות היורדת לבי"ע, ובכל עולם מצטירים י' שורשים כנגד י"ס של סוגי הפירות הנמצאים באותו עולם.

¹ ו"ק ניתנים לשורשה שבאצילות והיא מעבירה לשורש הרביעי - מלכות שיורדת לעולמות בי"ע (מלכויות דט"ס), ונעשית זכר אליה.

תורה

בראשית א

ט ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן: י ויקרא אלהים | ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב: יא ויאמר אלהים תרשא הארץ רשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למיניו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן: יב ותוצא הארץ רשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: יג ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי:

עקב ח

א כל-המצוה אשר אנכי מצוה היום תשמרון לעשות למען תזיוון ורבייתם ובאתם וירשתם את-הארץ אשר-נשבע יהוה לאבותיכם: ב וזכרת את-כל-הדרך אשר הליכך יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתך לנסתך לדעת את-אשר בלבבך התשמר מצותיו אם-לא: ג ויענה וירעבך ויאכלך את-המזן אשר לא-ידעת ולא ידעון אבותיך למען הודיעך כי לא על-הלחם לבדו יזיה האדם כי על-כל-מוצא פי-יהוה יזיה האדם: ד שמלתך לא בלחה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה: ה וידעת עם-לבבך כי כאשר ייסר איש את-בנו יהוה אלהיך מיסרך: ו ושמרת את-מצות יהוה אלהיך ללכת בדרךיו וליראה אתו: ז כי יהוה אלהיך מביאך אל-ארץ טובה ארץ גזולי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר: ח ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ-זית שמן ודבש: ט ארץ אשר לא במסכנת תאכל-בה לחם לא-תזוסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תוצב גזשת: י ואכלת ושבעת וברכת את-יהוה אלהיך על-הארץ הטבה אשר נתן-לך:

בחקתי כ"ב

ג אם-בזקתי תלכו ואת-מצותי תשמרו ועשיתם אתם: ד ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרוי: ה והשיג לכם דיש את-בציר ובציר ישיג את-זרע ואכלתם לחמכם לשבע ושבתם לבטוח בארצכם: ו ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מזוריד והשבתי זיה רעה מן-הארץ וזרב לא-תעבר בארצכם: ז ורדפתם את-איביכם ונפלו לפניכם לזרב: ח ורדפו מכם וזמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו ונפלו איביכם לפניכם לזרב: ט ופגיתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם והקימתי את-בריתי אתכם: י ואכלתם ישן נישן וישן מפני זדוש תוצאו: יא ונתתי משכני בתוכם ולא-תגעל נפשי אתכם: יב והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו-לי לעם: יג אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיית להם עבדים ואשבר מטת עלכם ואולך אתכם קוממיות:

סופיא"פה

יקחו סופיא"פה (אסוב – זערוכ, אלוס – סופיא"ה) ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה זככות ו, ב')

היו יושביו, כל אחד ואחד מברך לעצמו. הסבו, אחד מברך לכלו. בא להם יין בתוך המזון, כל אחד ואחד מברך לעצמו. לאחר המזון, אחד מברך לכלם. והוא אומר על המגמר, אף על פי שאין מביאין את המגמר אלא לאחר הסעודה:

כיון בא להם יין ס"ת אמן גי צ"א גי יאהדוניה

בטנים

יקחו פסתוק שמי (בטנים – פרי אלת הבטנה) ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה זככות ו, ב')

הביאו לפניו מליח בתחלה ופת עמו, מברך על המליח ופוטר את הפת, שהפת טפלה לו. זה הכלל, כל שהוא עקר ועמו טפלה, מברך על העקר ופוטר את הטפלה:

כיון העקר ופוטר את הטפלה ר"ת אהו"ה שם קדוש הנ"ל

גינדאש

יקחו גינדאש (אלוגא, ושנאס) ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה זככות ו, ב')

אכל תאנים ענבים ורמונים, מברך אחריהן שלש ברכות, דברי רבן גמליאל. וחקמים אומרים, ברכה אחת (מעין שלש). רבי עקיבא אומר, אפלו אכל שלק והוא מזוננו, מברך אחריו שלש ברכות. השוטה מים לעמאו, אומר שהכל נהיה בדרו. רבי טרפון אומר, בורא נפשות רבות:

כיון בורא נפשות ר"ת גי שם ב"ן

יוד' הה וו הה

פרישין

יקחו חבושים (פרישין) ויאמרו נוסח לימוד זה (מסנה נכטות ו/ ג)

על דבר שאין גודלו מן הארץ אומר שהכל. על החמץ ועל הנזבלות ועל הגזבאי אומר שהכל (על החלב ועל הגבינה ועל הביצים אומר שהכל). רבי יהודה אומר, כל שהוא מין קללה אין מברכין עליו:

יכוין ברית הנזבלות ועל הגזבאי אומר וברית הגבינה ועל הביצים אומר

אהוה

שם קדוש לתיקון הדעת היוצא מפסוק: **את השמים ואת הארץ** (נכלאסית ו/ א)

אח"כ ימשיכו נוסח לימוד זה (מסנה מעשרות ו/ ג)

החרובין, משינאדו. וכל השחורים משינאדו. האגסים והקרקסומלין והפרישין והעזרדים, משינאדו. וכל הלבנים משינאדו. התלתן, משתצמח. התבואה והזיתים, משינאדו שלישי:

גודגדניות

יקחו גודגדניות (זוכצן) ויאמרו נוסח לימוד זה (מסנה נכטות ו/ ג-ה)

ד. היו לפנינו מינים הרבה, רבי יהודה אומר, אם יש ביניהם ממין שבועה, מברך עליה. והכמים אומרים, מברך על איזה מהו שירצה: ה. **ברך** על היין שלפני המזון, פטר את שלאחר המזון. ברך על הפרפרת שלפני המזון, פטר את הפרפרת שלאחר המזון. ברך על הפת, פטר את הפרפרת. על הפרפרת, לא פטר את הפת. בית שמאי אומרים, אף לא מעשה קדרה:

יכוין ברית **ברך** על היין שם ע"ב **יוד הי ויו הי**

נביאים:

יחזקאל יז

כ כה אמר אדני יהוה ולקחתי אני מצמרת הארז הרמה ונתתי מראש ינקותי כך אקטף ושתלתי אני על הר-גבה ותלול: **ב** בהר מרום ישראל אשתלנו ונשא ענף ועשה פרי והיה לארז אדיר ושקנו תוזתיו כל צפור כל-כנף בצל דליותיו תשכנה: **ג** וידעו כל-עצי השדה כי אני יהוה השפלתו | **ד** עץ גבה הנבתי עץ שפל הובשתי עץ לזו והפכותי עץ נבש אני יהוה דברתי ועשיתי:

יחזקאל ל"ד

ב והושעתי לצאני ולא-תהייה עוד לבז ושפטתי בין שה לשה: **ג** והקמתי עליהם רעה אחד ורעה אתהן את עבדי הויד הוא ירעה אתם והוא-יהיה להן לרעה: **ד** ואני יהוה אהיה להם לאלהים ועבדי הויד נשיא בתוכם אני יהוה דברתי: **ה** וכרתי להם ברית שלום והשפתי וזיה-רעה מן-הארץ וישבו במדבר לבטח וישנו ביערים: **ו** ונתתי אותם וסביבות גבעתי ברכה והורדתי הגשם בעתו גשמי ברכה יהיו: **ז** ונתן עץ השדה את-פריו והארץ תתן וכולה יהיו על-ארמתם לבטח וידעו כי-אני יהוה בשברי את-מטות עלם והצלתים מיד העברים בהם: **ח** ולא-יהיו עוד בז לגוים וזות הארץ לא תאכלם וישבו לבטח ואין מוזריר: **ט** והקמתי להם מטע לשם ולא-יהיו עוד אספי רעב בארץ ולא-ישאו עוד כלמת הגוים: **י** וידעו כי אני יהוה אלהיהם אתם והמה עמי בית ישראל נאם אדני יהוה: **יא** ואתן צאני צאן מרעיתי ארם אתם אני אלהיכם נאם אדני יהוה:

יחזקאל ל"ז

כ ואת-רוחזי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר-בוזקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם: **כא** וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים: **כב** והושעתי אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל-הדגן והרביתי אותו ולא-אתן עליכם רעב: **כג** והרביתי את-פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקוץ עוד וזרפת רעב בגוים: **כד** וכרתם את-דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפניכם על עונותיכם ועל תועבותיכם: **כה** לא למענכם אני-עשה נאם אדני יהוה וידע לכם בושו והכלמו מדרכיכם בית ישראל: **כו** כה אמר אדני יהוה ביום טהרי אתכם מכל עונותיכם והושבתי את-הערים ונבנו הזרבות: **כז** והארץ הנשמה תעבר תזות אשר היתה שממה לעיני כל-עובר: **כח** ואמרו הארץ הלזו הנשמה היתה כנף-ערוץ והערים הזרבות והנשמות והנהרסות בצורות ישבו: **כט** וידעו הגוים אשר ישארו סביבותיכם כי אני יהוה בניתי הנהרסות וטעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי:

אגסים

יקחו אגסים ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה ברכות ו, א')

פיצד מברכין על הפרות. על פרות האילן אומר, בורא פרי העץ, חוץ מן הינו, שעל הינו אומר בורא פרי הגפן. ועל פרות הארץ אומר בורא פרי האדמה, חוץ מן הפת, שעל הפת הוא אומר המוציא לחם מן הארץ. ועל הירקות אומר בורא פרי האדמה. רבי יהודה אומר, בורא מיני דשאים:

יכוין המוציא לחם מן הארץ ס"ת **אמן** גי' **יאהדונה**

אח"כ ימשיכו נוסח לימוד זה (משנה כלאים א, ז')

ובאילן, האגסים והקטנותמליו, והפרישים והעזרדים, אינם בלאים זה בזה. התפוח והחזרד, הפרסקים והשקדיו, והשיזפין והרימיו, אף על פי שדומין זה לזה, בלאים זה בזה:

יכוין בצרוף חודש שבט **ה ל ה ו** ס"ת **ליהודה אתי וגרוממה שמו** (טהלים ל"ד ז')

כוס ג' – יין שחציו לבן וחציו אדום

יוד הא ואו הא

עוזרדין

יקחו עוזרד (כטוב – זעמו, אלוס – סופיאלה) ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה ברכות ו, ב')

ברך על פרות האילן בורא פרי האדמה, יצא. ועל פרות הארץ בורא פרי העץ, לא יצא. על בלם אם אמר שהכל, יצא:

יכוין בורא פרי האדמה ס"ת **אהי"ה**

אח"כ ימשיכו נוסח לימוד זה (משנה למאי א, א')

הקליון שבדמאי, השיתיו, והרימין והעזרדין, ובנות שוח, ובנות שקמה, ונובלות התמרה, והגפניו, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמץ שביהודה, והכסבר. רבי יהודה אומר, כל השיתיון פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסטפות:

יכוין בצרוף חודש שבט **ה ל ו ה** ר"ת **המר למירנו והיה הוא** ויקרא כ"ו, ל"ג

יחזקאל מ"ז

א וישבני אל-פתח הבית והנה מים יצאים מתחת מפתח הבית קרימה כי-פני הבית קדים והמים ירדים מתחת מפתח הבית הימנית מנגב למזבוח: **ב** ויצאני הרה-שער צפונה ויסבני הרה חוץ אל-שער החוץ הרה הפונה קדים והנה מים מפכים מן-הכתף הימנית: **ג** בצאת-האיש קדים וקו בידו וימר אלף באמה ויעברני במים מי אפסים: **ד** וימר אלף ויעברני במים מים ברכים וימר אלף ויעברני מי מתנים: **ה** וימר אלף נזול אשר לא-איכל לעבר כי-נאו המים מי שזו נזול אשר לא-יעבר: **ו** ויאמר אלי הראית בן-אדם ויולכני וישבני שפת הנזול: **ז** בשובני והנה אל-שפת הנזול עץ רב מאד מזה ומזה: **ח** ויאמר אלי המים האלה יוצאים אל-הגלילה הקדמונה וירדו על-הערבה ובאו הימה אל-הימה המוצאים ונרפו המים: **ט** והיה כל-גפש וזיה | אשר-ישרץ אל כל-אשר יבוא שם נזלים יזוה והיה הדנה רבה מאד כי באו שמה המים האלה וירפאו וזי כל אשר-יבוא שמה הנזול: **י** והיה עמדו עליו דגים מעין נדי ועד-עין עגלים משטוח לזרמים יהיו למינה תהיה דגתם כדגת הים הגדול רבה מאד: **יא** בצאתי ונבאו ולא ירפאו למלוח נתנו: **יב** ועל-הנזול יעלה על-שפתו מזה | ומזה | כל-עץ-מאכל לא-יבול עלהו ולא-יתם פרויו לזרשיו יבכר כי מימיו מן-המקדש המה יוצאים והיה פרויו למאכל ועלהו לתרופה:

יואל ב'

א ויקנא יהוה לארצו ויחמל על-עמו: **ב** ויעז יהוה ויאמר לעמו הנני שלוח לכם את-הדגן והתירוש והיצהר ושבעתם אתו ולא אתן אתכם עוד וזרפה בגוים: **ג** ואת-הצפוני ארזיק מעליכם והדוזתיו אל-ארץ ציה ושקמה את-פניו אל-הים הקדמני וספו אל-הים האחרון ועלה באשו ותעל צוננתו כי הגדיל לעשות: **ד** אל-תיראי אדמה גילי ושמוזי כי-הגדיל יהוה לעשות: **ה** אל-תיראו בהמות שדי כי דשאו נאות מדבר כי-עץ נשא פרויו תאנה ונפן נתנו זיילם: **ו** ובני ציון גילו ושמוזו ביהוה אלהיכם כי-נתן לכם את-המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה ומלקוש בראשון: **ז** ומלאו הגרנות בר והשקו היקבים תירוש ויצהר: **ח** ושלמתי לכם את-השנים אשר אכל הארבה הילק והחסיל והנזם זיילי הגדול אשר שלזתי בכם: **ט** ואכלתם אכול ושבעו והללתם את-שם יהוה אלהיכם אשר-עשה עמכם להפליא ולא-יבשו עמי לעולם: **י** וידעתם כי בקרב ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין עוד ולא-יבשו עמי לעולם:

* תם ונשלם י"ב צירופי החודשים *

תהילים

פרק עב

א לשלמה | אלהים משפטיו למלך תצו וצדקתה לבז-מלך: **ב** וריו עמה בצדק ועניו במשפט: **ג** וישאו הרים שלום לעם ונגבעות בצדקה: **ד** ישפט | עני-עם וישוע לבני אביו וירכא עושק: **ה** ויראה עם-שמש ולפני ירוח דור הורים: **ו** ירד כמטר על-גג כרביבים וריוף ארץ: **ז** יפרו-במימי צדיק ורב שלום עד-בלי ירוח: **ח** וירד מים עד-ים ומנחה עד-אפסי-ארץ: **ט** לפניו יכרעו ציים ואיביו עפר ילוחו: **י** מלכי תרשיש ואיים מנוחה ישיבו מלכי שבא וסבא אשכנז יקריבו: **יא** וישתחו-לו כל-מלכים כל-גוים ועבדוהו: **יב** כי-יציל אביו משוע ועני ואין-עזר לו: **יג** ירוח על-הכל ואביו ונפשות אביונים וישוע: **יד** מתוך ומוזקם יצאל נפשם וינקר דמם בעינו: **טו** ויזו ויתז-לו מזהב שבא ויתפלל בערו תמיד כל-היום וברכנהו: **טז** יהי פסת-בר | בארץ בראש הרים ירעש כלבנון פרו ויצאו מעיר כעשב הארץ: **יז** יהי שמו לעולם לפני-שמש ירוח ויתברכו בו כל-גוים ואשרוהו: **יח** ברור | יהנה אלהים אלתי ישראל עשה נפלאות לברו: **יט** וברור | שם כבודו לעולם וימלא כבודו את-כל הארץ אמן | ואמן: **כ** כלו תפלות דוד בן-ישי:

פרק קמז

א הללויה | כי-טוב זמרה אלהינו כי-נעים נאנה תהלה: **ב** בונה ירושלם יהנה נדווי ישראל יכנס: **ג** הרפא לשבורי לב ומוזבש לעצבותם: **ד** מוזה מספר לכוכבים לכלם שמות יקרא: **ה** גדול אדונינו ורב-כוח לתבונתו אין מספר: **ו** מעודד ענוים יהנה משפיל רשעים עדי-ארץ: **ז** ענו ליהנה בתורה זמרו לאלהינו בכנור: **ח** המכסה שמים | בעבים המכין לארץ מטר המצמיח הרים וזציר: **ט** נותן לבהמה לזמנה לבני ערב אשר יקראו: **י** לא בגבורת הסוס יזופין לא-בשוקי האיש ירצה: **יא** רוצה יהנה את-יראוי את-המינזלים לזוסדו: **יב** שבזוי ירושלם את-יהנה הללי אלהיו ציון: **יג** כי-זזק ברינוי שעריה ברה בגוף בקרבה: **יד** השם-גבולך שלום וזלב זוסים ישביעך: **טו** השלח אמרתו ארץ עד-מהרה ירוץ דברו: **טז** הנותן שלג כצמר כפור כאפר יפזר: **יז** משליך קרונו כפתים לפני קרתו מי יעמד: **יח** ישלח דברו וימסם ישב רווחו וזלו-מים: **יט** מגיד דבריו ליעקב וזקויו ומשפטיו לישראל: **כ** לא עשה כן | לכל-גוי ומשפטים בל-ידעום הללויה:

מאי להצהיל פנים משמן. אינון י"ב פנים, די דאריה, די דשור, די דנשר, (דף ל"ז ע"ט) דאינון מיכאל אריה, ארבע אנפין דיליה יהויה. ארבע אנפין דשור, ואיהו גבריאל, ואינון יהויה. די אנפין דנשר, ואיהו נוראל, ואינון יהויה. ואינון ממנו, תחות חס"ד פח"ד אמית, דרגין דתלת אבתי. ואוקמוה דבנו, האבות הן הן המרפכה. וסלקין נהורין לחשבון יב"ק. ואינון מלך מלך ומלוך, יהויה אהיה אדניי. סך הכל יב"ק.

מה זה להצהיל פנים משמן? אלו שנים עשר פנים - ארבעה של אריה, ארבעה של שור, ארבעה של נשר, שהם: מיכאל אריה, ארבע פנים שלו יהויה. ארבע פני שור, והוא גבריאל, והם יהויה. ארבע פני נשר, והוא נוראל, והם יהויה. והם ממנים תחת חס"ד פח"ד אמית, דרגות שלשת האבות. ופרשוה רבותינה, האבות הן הן המרפכה. ועולים האורות לחשבון יב"ק. והם מלך מלך ומלך, יהויה אהיה אדניי. סך הכל - יב"ק.

יכוין בצרוף חודש אלול ה ה ו י ס"ת וצדקה תהיה לנו פל (דברים ו, כ"ט)

זרובין

זרוב"ב גי' **ירא"ה** גי' **ראיה** שתייהם בחכמה שהוא כנגד שם **יוד הו ויו הו** ויכוין לזכות ליראה עליונה יראת הרוממות ולתקן פגם הראיה

זרוב"יין בגי' כנו"ר

כ"ו יהוה נ"ר יאההויהה יאהלוההים יאהדונהי

באכילת החרוב יכוין **זרוב** גי' **רל"ו** גי' **גבורה** - למתק הגבורות ברי"ו אותיות דע"ב

והו	ילוי	סיט	עלם	מהש	ללה	אכא	כהת	הזי	אלד	לאו	ההע
יול	מבה	הרי	הקם	לאו	כלי	לזו	פהל	נלך	י"י	מלה	זוהו
נתה	האא	ירת	שאה	ר"י	אום	לכב	ושר	יזו	להזו	כוק	מנד
אזי	זעם	רהע	י"ז	ההה	מיכ	וול	ילה	סאל	ערי	עשל	מיה
והו	דזי	הזיש	עמם	ננא	זית	מבה	פוי	נמם	י"ל	הרוז	מצר
ומב	יהה	ענו	מזוי	דמב	מזק	איע	זזבו	ראה	יבמ	היי	מום

גי"פ ע"ב מספר רל"ו כמנין גבורה

יוד הו ויו הו - יוד הו ויו הו - יוד הו ויו הו

ובגין דא, כל המשתדל באוריינתא, בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. אי אוליה לה פרי לקיימא פקודהא. ואם לאו, כאלו לא אשתדל בה, ולא בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. כל שכן עמי הארץ דאינון אתמתלן לבעידן. דאוקמוה עליהו ארור שוכב עם כל בהמה, דלא אתבטלו מנהון חיובא דככביא ומזלי.

ומשום זה, כל המשתדל בתורה בטל ממנו חיוב כוכבים ומזלות, אם לומד אותה כדי לקיים מצוותיה. ואם לא – כאלו לא השתדל בה, ולא בטל ממנו חיוב כוכבים ומזלות. כל שכן עמי הארץ שנמשלו לבהמות, שבארו עליהם (דנליס כז) ארור שוכב עם כל בהמה, שלא התבטלו מהם חיוב של כוכבים ומזלות. (תהלים קג) אנוש כחציר ימיו כציץ השדה פן יציץ ונאמר בו (סס לו) נער הייתי גם זקנתי. אחר כך (איוב לג) ישוב לימי עלומי. שאילן שנקצצו ענפים עתיקים שלו וצמחו כמו מקדם בשרשיו, חזרו בעולם כמקדם. מתו זקנים, וחזרו לעולם הזה עלמים. וזהו סוד שמחדש הקדוש ברוך הוא בכל יום תמיד מעשה בראשית, שמתים אלף בכל יום, ומתחדשים אלף בכל יום.

וינו ישמח לבב אנוש (תהלים קד) – זה יין התורה. שפך עולה יין, כחשבון סו"ד. ומה ייזן צריך להיות סתום וחתום שלא יתנסף לעבודה זרה, גם כן צריך להיות סתום וחתום סוד התורה, וכל סודותיה, ולא משקים אותם, רק ליראיו. ולא לחנם עושים כמה מצוות בינו ומכרכים בו את הקדוש ברוך הוא. ולינו יש שני גונים – לבן ואדם, דין ורחמים, והינו ב' תוספת בינו.

כמו שושנה לבנה ואדמה. לבן מצד ימין, אדם מצד שמאל.

ומה זה לבב אנוש? לב היה לו לומר! אלא שיש לב מסודר ללב, והם ליב אלהים של מעשה בראשית, ב' מבראשית, ל' מלעיני כל ישראל. זהו ליב שני. זה ליב ליב שנים – סו"ד, חסר שמונה לעי"ב, שהוא ויכלו. הם שבעה ימי בראשית. שמיני מהו? שבעה ימי בראשית עם (מלמ"ט) זה ספר תולדות אדם. זה ע"ב כחשבון בינו.

פרק קמח

א הללויה | הללו את יהוה מז-השמים הללוהו במרומים: **ב** הללוהו כל-מלאכיו הללוהו כל-צבאיו: **ג** הללוהו שמש וירח הללוהו כל-כוכבי אור: **ד** הללוהו שמי השמים והמים אשר | מעל השמים: **ה** יהללו את-שם יהוה כי הוא צוה ונבראו: **ו** ויעמידם לעד לעולם וזק-נתן ולא יעבור: **ז** הללו את-יהוה מז-הארץ תנעים וכל-תהמות: **ח** אש וברד שלג וקיטור ריחן סערה עשה דברו: **ט** ההרים וכל-גבעות עין פרי וכל-ארזים: **י** הזויה וכל-בהמה רמש וצפור כנף: **יא** מלכי-ארץ וכל-לאמים שרים וכל-שפטי ארץ: **יב** בזורים וגם-בתולות זקנים עם-זערים: **יג** יהללו | את-שם יהוה כי-נשגב שמו לבדו הודו על-ארץ ושמים: **יד** וירם קרן | לעמו תהלה לכל-זוסידיו לבני ישראל עם-קרבו הללויה:

פרק סה

א למנצח מזמור לדוד שיר: **ב** לה דמיה תהלה אלהים בציון ולה ישלם-גדר: **ג** שמע תפלה עדיה כל-בשר יבאו: **ד** דברי ענות גברו מני פשעינו אתה תכפרם: **ה** אשרי | תבונר ותקרב ישכן וזצריה ושבועה בטוב ביתך קדש היכלך: **ו** נוראות | בצדק תעננו אלהי ישענו מבטח כל-קצוי-ארץ וים רוזקים: **ז** מכין הרים בכוזו נאזר בנבורה: **ח** משביח | שאון ימים שאון גליהם והמוזן לאמים: **ט** ויראו | ישבני קצות מאותתיה מוצאי-בקר וערב תרנין: **י** פקדת הארץ | ותשקקה רבת תעשרנה פלג אלהים מלא מים תכין דגנם כי-כן תכניה: **יא** תלמיה רוח נזות גודיה ברביבים תמננה צמורה תבקר: **יב** עטרת שנת טובתה ומענליה ירעפון השן: **יג** ירעפו נאות מדבר וגיל גבעות תזרנה: **יד** לבשו כרים | הצאן ועמקים יעטפו בר יתרועעו אף-ישירו:

פרק קכו

א שיר המעלות בשוב יהוה את-שיבת ציון היינו כזלמים: **ב** אז ימלא שחוק פינו ולשונונו רגה אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות עם-אלה: **ג** הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמוזים: **ד** שובה יהוה את-שביתנו כאפיקים בנגב: **ה** הזרעים ברמעה ברנה יקצרו: **ו** הלוח ילך | ובכה נשא משר-הזרע בא-יבוא ברנה נשא אלמתי:

(תהלים קג) אנוש כחציר ימיו כציץ השדה פן יציץ, ואתמר ביה, (תהלים לו) נער הייתי גם זקנתי. לבתר (איוב לג) ישוב לימי עלומי. דאילנא דאתקציצו ענפין עתיקין דיליה, וצמחו כמלקדמין בשרשוי, אהדרו בעלמא כמלקדמין. מיתו סבין, ואתהדרו להאי עלמא עולימין. והינו רזא דמתדש קודשא בריה הוא בכל יום תמיד מעשה בראשית. דמתין אלף בכל יומא ומתחדשין אלף בכל יומא.

(תהלים קד) וינו ישמח לבב אנוש, דא יינא דאורייתא. דהכי סליק יין, כחושבון סו"ד. ומה ייזן צריך למחוי סתים וחתים, דלא יתנסף לעבודה זרה. אוף הכי צריך למחוי סתים וחתים סוד דאורייתא, וכל רזין דילה, ולא אשתקוין אלא ליראיו. ולא למננא עבדיו כמה פקודיו בינו, ומכרכין ביה לקודשא בריה הוא, וינו אית ליה תרי גוונין, חויר וסומק, דינא ורחמי, והינו ב' תוספת בינו.

כגוונא דשושנה חוירא וסומקא. חויר מסטרא דימינא, סומק מסטרא דשמאלא.

ומאי לבב אנוש, לב הנה ליה למימר. אלא אית לב מסודר ללב. ואינון ליב אלהים דעובדא דבראשית, ב' מן בראשית, ל' מן לעיני כל ישראל, איהו ליב תננינא. דא ליב ליב שנים סלקא דעתך, חסר תמניא לעי"ב, דאיהו ויכלו. אינון שבעה ימי בראשית. תמינא מאי היא. ז' ימי בראשית, עם זה ספר תולדות אדם. זה ע"ב, כחושבון בינו.

זוהר בראשית דף ל"ג.

יקחו חרוב ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק ג' פרשת פנחס כ"ט):

אמר רבי חייא מקנה המים דא צדיק. דכד מטא למקנה המים כתיב וירא אלהים כי טוב וכתבי, (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב. רבי יוסי אמר ישדאל מקנה איהו. דכתבי, (ירמיה יז) מקנה ישדאל יי. רבי חייא אמר דא צדיק. הינו דכתיב קרא ימים. בגין דנחלוין ומבועין ונהרין כלהו נטיל לון ואיהו מקורא דכלא ואיהו נטיל כלא בגיני כף ימים. ועל דא וירא אלהים כי טוב וכתבי, (ישעיה ג) אמרו צדיק כי טוב.

ובגין דאתרשים איהו אפריש בין יומא קדמאה לתליתאה ולא אתמר כי טוב בגיניו. דהא ביומא תליתאה עבדת ארעא איבין מחלא דהאי צדיק. דכתיב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עז פרי. מאי עז פרי. דא עז הדעת טוב זרע דאיהו עביד איבין ופרי. עושה פרי דא צדיק יסוד דעלמא.

למינו דכל בני נשא דאית לון דוחא קדישא. דאיהו איבא דההוא אילנא רשים בהו רשימא למינו. ומאי איהו, ברית קדש ברית שלום. ובני מהימנותא למינו, למינו עאלין ולא מתפרשן מניה. וצדיק עושה פרי הוא. וההוא אילנא אתעברת ואפיקת ההוא פרי למינו. למינו דההוא עושה פרי דיהוי כוותיה.

זכאה חולקיה מאן דדמי לאמיה ולאבוי. ועל כן רשימא קדישא ביומא תמינאה בגין דימיה לאמיה. וכד אתפרעת ואתגלייא רשימא קדישא בגין דימיה לאבוי. ועל דא עז פרי דא אמא. עושה פרי דא ברית קדש אבוי. למינו דימיה ליה ואתרשים ביה.

אשר זרעו בו על הארץ. זרעו בו. זרע בו מפעי ליה. מאי זרעו בו. אלא זרע וא"ו בו. על הארץ הכי הוא ודאי. דהא ההוא זרעא אשרי על ארעא.

אמר רבי חייא, מקנה המים זה צדיק. שפשמגיע למקנה המים, כתוב וירא אלהים כי טוב, וכתוב אמרו צדיק כי טוב. רבי יוסי אמר, ישדאל הוא מקנה, שכתוב (ירמיה יז) מקנה ישדאל ה'. רבי חייא אמר, זה צדיק, הינו מה שכתוב קרא ימים. משום שנחלים ומעינות ונהרות, את כלם הוא נוטל, והוא המקור של הכל והוא נוטל הכל. משום כף ימים. ועל זה וירא אלהים כי טוב, וכתוב אמרו צדיק כי טוב.

ומשום שהוא נרשם, הפריד בין יום ראשון לשלישי ולא נאמר כי טוב בגיניהם, שהרי ביום השלישי עשתה הארץ פרות מכח הצדיק הזה, שכתוב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עז פרי. מה זה עז פרי? זה עז הדעת טוב זרע, שהוא עושה אבים ופרות. עשה פרי - זה צדיק יסוד עולם.

למינו - של כל בני אדם שיש להם רוח קדושה, שהוא פרי שאותו אילן רושם בהם רשום למינו. ומה הרשום? זהו ברית קדש ברית שלום. ובני האמונה למינו, למינו נכנסים ולא נפרדים ממנו, וצדיק עושה פרי הוא. ואותו אילן מתעבר ומוציא אותו פרי למינו, למינו של אותו עושה פרי שיהיה כמותו.

אשרי חלקו של מי שדומה לאמו ולאבוי, ועל כן רשם הקדוש ביום השמיני כדי שיקמה לאמו. וכשנפרע ומתגלה רשם הקדוש כדי שידמה לאבוי. ועל זה עז פרי - זו אם. עשה פרי - זו ברית קדש אבוי. למינו - שיקמה לו וירשם בו.

אשר זרעו בו על הארץ - זרעו בו? זרע בו צריך להיות! מה זה זרעו בו? אלא זרע וא"ו בו. על הארץ - כך הוא ודאי, שהרי אותו זרע זרק על הארץ.

קם בוצינא קדישא ואמר, על דא כתיב, קניתי איש את יהו"ה. דתוואת ליה ברוח הקדש, דעתידין בניו למיתב בלשפת הגזית. ואוף הכי רבי אלעזר בן פדת, דהנה דחיקא ליה שעתא, דלא הנה ליה אלא קב חרובין מערב שבת לערב שבת, כמו לרבי חנינא. אמאי האי, בטר דתנת בת קול נפקת ואומרת, כל העולם כולו אינו ניוון אלא בשביל חנינא בני. אלא איהו גרים קודם, דתרב ק"ב מן י, דאיהו יב"ק. אוף הכי לא הנה ליה אלא קב חרובין. דאת י, איהו יהוד, ומניה אתיא נביעו לאת ב, דאיהו ברכה, ואיהו קדש, ומניה אתקדש ק, דאיהו קדושה. ורבי פדת גרים למהוי חרובין דיליה ק"ב, דאינון קדושה ב"רכה, אוף הכי לא הנה ליה אלא קב חרובין, אוף הכי איוב בן יבמה הנה, ובגין דא אתענט, על מה דאירע לו כבר. ואינון דלא ידעי דא, אמרי בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא. והא חזינא לאברהם דתווא במזליה, דלא הנה עתיד למהוי ליה ברא, וקודשא ברוך הוא אפיק ליה לברא, פדכתיב (נלכט טו) ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט וגו'. ואקמוה, דאמר ליה צא מאצטגנינות שלך, והעלהו למעלה מהככים, ואמר לו הבט נא השמימה וספור הככים. עד הכא מלין דרבנן, וצריך לפרשא לון בדרה נסתר.

תא חזי, כל ברין דעלמא, קודם דאתייהיבת אורייתא לישראל, הוו תליין במזלא, ואפילו בני חיי ומזוני. אבל בטר דאתייהיבת אורייתא לישראל, אפיק לון מחיובא דככביא ומזלי. ודא אוליפנא מאברהם. בגין דהוו עתידין בניו לקבלא ה' מאברהם, דאיהו חמשה חומשי תורה. דאתמר בה (נלכט ט) אלה תולדות השמים והארץ שהם והארץ בהבראם, בה' בראם. אמר לאברהם, בגין האי ה' דאתוסף בשמך, השמים תחתך, וכל ככביא ומזלי דנהירין בה. ולא עוד, אלא דאתמר בה ה"א לכם זרע, וזרעתם בה"א. (נלכט טא) כי ביצחק יקרא לך זרע.

קם מנורה הקדושה ואמר, על זה כתוב (נלכט ט) קניתי איש את יהו"ה. שראתה אותו ברוח הקדש שעתידים בניו לשבת בלשפת הגזית. וגם כך רבי אלעזר בן פדת, שהיתה דחוקה לו השעה, שלא היה לו אלא קב חרובים מערב שבת לערב שבת, כמו לרבי חנינא. למה זה? לאחר שיצאה בת קול ואומרת: כל העולם כולו אינו ניוון אלא בשביל חנינא בני. אלא הוא גרם קדם שהחריב ק"ב מן י, שהוא יב"ק. גם כך לא היה לו אלא קב חרובים, שאות י' היא יהוד, וממנה באה נביעה לאות ב', שהיא ברכה, והיא קדש, וממנה מתקדש ק, שהיא קדש. ורבי אלעזר בן פדת גרם להיות חרובים שלו ק"ב, שהם קדושה ב"רכה. גם כך לא היה לו אלא קב חרובים. גם כך איוב בן יבמה היה, ומשום זה נענט על מה שכתב ארע לו. והם שלא ידעו סוד זה, אמרו, בגים חיים ומזונות לא בזכות תלוי הדבר, אלא במזל תלוי הדבר. הרי ראינו את אברהם שראה במזלו שלא היה עתיד להיות לו בן, והקדוש ברוך הוא הוציא אותו החוצה, כמו שכתוב (ס טו) ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט וגו'. ופרשוה שאמר לו: צא מאצטגנינות שלך, והעלהו למעלה מהכוכבים, ואמר לו: הבט נא השמימה וספור הכוכבים. עד כאן דברי רבותינו, וצריך לפרש אותם בדרה נסתר. בא וראה, כל בריות העולם, קדם שנתנה התורה לישראל היו תלויים במזל, ואפלו בגים חיים ומזונות. אבל אחר שנתנה תורה לישראל, הוציא אותם מחיוב כוכבים ומזלות, וזה למדנו מאברהם, משום שהיו בניו עתידים לקבל ה' מאברהם, שהיא חמשה חמשי תורה, שנקאמר בה (ס ט) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. אמר לאברהם: בגלל זה' הוא שנוספה לשמך, השמים תחתך וכל הכוכבים והמזלות שמאירים בה. ולא עוד, אלא שנקאמר בה (נלכט טו) ה"א לכם זרע. וזרעתם בה"א. כי ביצחק יקרא לך זרע.

לוזים / שקדים / ערמונים

יקחו לוזים או שקדים או ערמונים ויאמרו נוסח לימוד זה (וזה"ק א' פרכת ואלא קס"א):

(בכאסית ל) ויקח לו יעקב משקל לבנה וגו', מתניתין, רעותא דעובדא, קטרי דמהימנותא, קל קלא דקלא אתער מעילא לתתא, אנו פתיחו עיניו הוינו. גלגלא אסחר מעילא לכמה סטרו, קל נעימותא אתער. אתערנו ניימין דמיכין דשינתא בחוריהון, ולא ידעי ולא מסתפקו, ולא חמאו. אטימין אודניו, כבדו דלבא, ניימין ולא ידעיו. אורייתא קיימא קמיהו, ולא משגיחו ולא ידעי כמה מסתפקו, חמאו ולא חמאו. אורייתא רמאת קלין אסתפלו טפשיין, פתחו עיניו, ותגדעו. לית מאן דישגת, ולית מאן דירכין אודניה, עד מה תהוון בגו חשוכא דרעותיכו. אסתפלו למנדע, ואתגלי לכוון נהורא דנהיר.

בזמנא דיעקב שלימא, מגו עאקו דארעא ורשו אחרא, בגו דרגין נוכראין דחה לכלהו, ובריר חולק עדיבא ואחסנתיה. נהורא מגו חשוכא, חכמתא מגו טפשותא, ואוקיר ליה למאריה בר הוה קאים בגו רשותא דאל זר. על דא פתיב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ויקח לו יעקב, בריר ליה לחולקיה לעדיבא, משקל לבנה לה, סטרא דימינא, גוון חוור. לה, סטרא איהו דמים. ולו, דא סטרא דשמאלא, סומקא כוורדא. וערמון, כליל דא ברא. וכלהו אחיר ימינא תוורא בגוניה, וסקלא בהו. דכתיב מחשף הלב, דאף על גב דאחיר לתרין סטרו, נטל חולקיה לסטר ימינא, ואגליף בכלא, בהאי סטרא ובהאי סטרא, כדון אקרי גבר שלים, שלים בכלא.

ויקח לו משקל לבנה וגו'. משנה. הרצון של המעשה, קטרי האמונה, קול הקול של הקולות, מתעורר ממעלה למטה. אנו היינו פתוחי עינים. הגלגל סובב ממעלה לכמה צדדים, קול של נעימות התעורר. התעוררו ישנים נרדמים ששנה בנחיריהם, ולא יודעים ולא מסתכלים ולא רואים, אטומי אזנים, כבדי לב, ישנים ואין יודעים, התורה עומדת לפנייהם ולא משגיחים ולא יודעים כמה מסתכלים, רואים ולא רואים. התורה מרימה קולות: הסתפלו טפשים, יפתחו העינים ותדעו. אין מי שישיגת, אין מי שיכפין אנו. עד מתי תהיו בתוך החשכה של רעונכם? הסתפלו לדעת, ויתגלה לכם האור המאיר.

בזמן שיעקב השלם, מתוך הצרה של הארץ ורשות אחרת, בתוך דרגות זרות דחה את כלם, ובחר חלק גורלו ונחלתו, האור מתוך החשכה, חכמה מתוך הטפשות, וכבד את רבוננו, כשהיה עומד בתוך הרשות של אל זר. על כן כתוב (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ויקח לו יעקב (בכאסית ל), בחר לו לחלקו ולגורלו, משקל לבנה לה, צד ימין, גון לבן. לה, הוא צד של המים. ולו, זה צד של השמאל, אדם כוורד. וערמון, כלול זה בזה. וכלם אוחו הימין הלבן בצבעו ועולה בהם, שכתוב מחשף הלב, שאף על גב שאוחו לשני הצדדים, לוקח חלקו לצד ימין, ונחק בכלם, בצד זה ובצד זה, אז נקרא גבר שלם, שלם בכל.

זכאה חולקיהו דישאל דאנו קדישין ודמיין לקדישין. ועל דא ודאי פתיב, (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים. כלם צדיקים ודאי, דהא מהני נפקו ולהני דמיין. זכאין אנו בעלמא דין ובעלמא דאתי. (דף לג ע"ב) אמר רבי חייא פתיב, (ירמיה י ונא) עושה ארץ בכחו. מאי עושה ארץ דא קודשא ברין הוא לעילא. בכחו דא צדיק. מכין תבל בחכמתו. תבל דא ארץ דלתתא. בחכמתו דא צדק דכתיב והוא (תהלים ט) ישפוט תבל בצדק. עושה ארץ דא קודשא ברין הוא, דהוא מתקין ארעא ומתקין ארחו. ובמה. בכחו כדקאמרן.

רבי יהודה אמר באתוון גליפן דרבי אלעזר אית קוטרי דאתוון כ"ב קטירין כדא. תרין אתוון דא סליק ודא נחית ודסליק נחית ודנחית סליק. וסימן דא (ישעיה מה) א"ף ב"ף א"ל.

רבי יוסי אמר טיפסא דשיקלא באמצעיתא קיימא. וסימן (ויקרא יט) במדה במשקל וגו'. משקל לישן דקיימא באמצעיתא. ורזא דא (שמות ל) שקל הקדש פתיב. ומאזנים ביה קיימן ואתקלו. מאן מאזנים כמא דאת אמר, (ויקרא יט) מאזני צדק. וכלהו קיימין במשקל בשקל הקדש. רבי יהודה אמר בשקל הקדש דא רוח הקדש.

אמר רבי יצחק פתיב, (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר יי שמים נעשו. אליו שמיא דלתתא דאתעבידו בדבר שמים דלעילא. ברוח. דאפיק קלא עד דמטי לההוא נהר דנגיד ונפיק ולא פסקין מימיו לעלמין. וברוח פיו כל צבאם. כלהו תתאי קיימין ברוח דאיהו דכר. (תהלים קד) משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ. משקה הרים מעליותיו. מאן עליותיו כדקאמרן. דכתיב, (תהלים קד) המקרה במים עליותיו. מפרי מעשיך תשבע הארץ. וזא דההוא נהר דנגיד ונפיק לתתא דרא הוא דכתיב עושה פרי אשר זרעו בו וגו' והא אתמר:

אשרי חלקם של ישראל שהם קדושים ודומים לקדושים, ועל זה ודאי כתוב (ישעיה טח) ועמך כלם צדיקים. כלם צדיקים ודאי, שהרי מאלה יצאו ולא אלה דומים. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. (דף לג ע"ב)

אמר רבי חייא, כתוב (ירמיה י ונא) עשה ארץ בכחו. מה זה עשה ארץ? זה הקדוש ברוך הוא למעלה. בכחו - זה צדיק. מכין תבל בחכמתו. תבל - זו ארץ שלמטה. בחכמתו - זה צדק, שכתוב (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק. עשה ארץ - זה הקדוש ברוך הוא שמתקין ארץ ומתקין דרכיה, ובמה? בכח, כפי שאמרנו.

רבי יהודה אמר, באותיות חקוקות של רבי אלעזר יש קטרי האותיות עשרים ושנים קטורים כאחד. שתי אותיות, זו עולה וזו יורדת, ושעולה יורדת ושיורדת עולה. וסימן זה - (ישעיה מה) א"ף ב"ף א"ל.

רבי יוסי אמר, הלשון של משקל עומד באמצע, וסימן - (ויקרא יט) במדה במשקל וגו'. משקל - לשון שעומד באמצע. וזה סוד (שמות ל) שקל הקדש פתיב. ומאזנים עומדים בו ונשקלו. איזה מאזנים? כמו שצאמר (ויקרא יט) מאזני צדק, וכלם עומדים במשקל בשקל הקדש. רבי יהודה אמר, בשקל הקדש - זו רוח הקדש.

אמר רבי יצחק, כתוב (תהלים לג) בדבר הי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר הי שמים נעשו - אלו שמים שלמטה שניעשו בדבר שמים שלמעלה. ברוח - שהוציא קול עד שהגיע לאותו נהר ששופע ויוצא ולא פוסקים מימיו לעולמים. וברוח פיו כל צבאם - כל התחתונים עומדים ברוח שהוא זכר. (שם קד) משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ. משקה הרים מעליותיו, מה זה עליותיו? כמו שאמרנו, שכתוב (שם) המקרה במים עליותיו. מפרי מעשיך תשבע הארץ - סוד של אותו נהר ששופע ויוצא למטה. זהו שכתוב עשה פרי אשר זרעו בו וגו', והרי נתבאר.

יכוין בצרוף חודש כסליו ויהיה ר"ת וירא יושב הארץ הפנעני (בכאסית נ, י"א)

שקד

שקד"ד אותיות קד"ש למשוד עלינו קדושה רבה ועליונה.

קדושים דף פ"ו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה מג) אתם עדי נאם יי' ועבדי אשר בחרתי למען תדעו ותאמינו וגו'. אתם עדי, אלון אינון ישראל. ותנינו, אלון אינון שמיא וארעא, דכתיב (דברים ל) העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. אבל ישראל אינון סהדון אלון על אלון, ושמיא וארעא וכלא, סהדון עלייהו. ועבדי אשר בחרתי, דא יעקב, דכתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר, וכתוב (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב. ואת דאמרי דא דוד. ודוד עבדי אקרי, דכתיב, למעני ולמען דוד עבדי אשר בחרתי, דא דוד עלאה.

למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי אני הוא. מאי פי אני הוא. דאתרעיתי בההוא דוד, ובההוא יעקב. אנא, הוא ממש. לפני לא נוצר אל, דתנינו, קרא קודשא בריך הוא ליעקב אל, דכתיב, (בראשית לג) ויקרא לו אל אלהי ישראל. קודשא בריך הוא קרא ליעקב אל. הך הוא דכתיב, לפני לא נוצר אל ואחרי לא יהיה. ובגין כך, אני הוא. כלא כמה דאתמר. ואחרי לא יהיה, דהא דוד הכי אקרי, ולא אית בתריה אחרא.

תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אתקון כל מלה ומלה, כל חד וחד בסטרוי. ומני עלייהו חילין עלאין. ולית לה אפילו עשבא זעירא בארעא, דלית ליה חילא עלאה לעילא. וכל מה דעבדין בכל חד וחד, וכל מה דכל חד וחד עביד, כלא הוא בתקיפו דהחיא חילא עלאה, דממנא עליה לעילא. וכלהו נמוסין גזירין מדינא, על דינא נטלון, ועל דינא קיימין. לית מאן דנפיק (דף פ"ו ע"ב) מן קיימיה לבר.

ובלהו ממנן, מן יומא דאתברי עלמא, מתפקדן שלטונין על כל מלה ומלה. וכלהו נטלון על נימוסא אחרא עלאה, דנטלון כל חד וחד. כמה דכתיב, ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתיה וחק לנערותיה.

אמר רבי יהודה, מאי דכתיב, (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. כגוןא דרקייעא, עבד קודשא בריך הוא בארעא, וכלהו רמיזא למה דלעילא. דכד הוה חמי ר' אבא, חד אלנא, דאביה אתעביד עופא דפרח מניה, הוה כבי ואמר, אי הוו בני נשא ידעי למאי רמיזאן, הוו מבועני מלבושיהון עד טבוריהון, למאי דאתנשי חכמה מנהון. כל שכן בשאר מה דעבד קודשא בריך הוא בארעא.

כדאמר ר' יוסי, אלניו, אינון דאתחזי מנהון חכמתא, כגון חרובא, דקל, פסתוקא, וכדומה לון, בלהו בחד רכיבא אתרכבו. כל אינון דעבדין פיריו, כד מתפוחיו, דא חדא אינון, כד שביליו דאתפרשו.

כל אינון דלא עבדין פיריו, ואינון רכביזו, כד מערכיו דנחלא, דאית להו דא בלחודיו כגוןא דלעילא, מחד וניקא וניקא, וכל חד מאינון דאינהו זוטרי, כד מאזובא, מאימא חדא אתילידו. כל עשבין דארעא, דאתמני עליהון רכביזו תקיפין בשמיא. כל חד וחד דא בלחודיו, כגוןא דלעילא, ובגין כך כתיב, שדך לא תזרע בלאים. דכל חד וחד עאל בלחודיו, ונפיק בלחודיו, הך הוא דכתיב, (מונ ל"ח) הידעת חקות שמים אם תשים משטרו בארץ. וכתיב (דף ט"ו ע"א) לבלם בשם יקרא. ומה בכל מה דבעלמא דא בלחודיו ולא בעא קודשא בריך הוא לגלאה לון, ולערבבא לון, וקראן בשמהון. בני יעקב דאינון שבטין קדישין, דאינון קיימא דעלמא, על אחת כמה וכמה, הך הוא דכתיב ואלה שמות בני ישראל.

אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים? כמו שברקיע - עשה הקדוש ברוך הוא בארץ, והכל רומז למה שלמעלה. שבשניה רואה רבי אבא עץ אחד שפירי עשה עוף שפורח ממנו, היה בוכה ואומר: אם היו בני אדם יודעים למה רומזים, היו קורעים מלבושיהם עד טבורם למה שבשכחה מהם החכמה. כל שכן בשאר מה שעשה הקדוש ברוך הוא בארץ.

כמו שאמר רבי יוסי, אילנות, אותם שינראתה מהם חכמה, כמו חרוב, דקל, פסתוק, וכדומה להם, כלם בהרבה אחת הרבה. כל אותם שעושים פרות, פרט לתפוחים, סוד אחד הם, פרט לשבילים שנפרדים.

כל אותם שלא עושים פרות, והם גדולים, פרט לערבי נחל שיש להם סוד לבדם כמו שלמעלה, מיניקה אחת יונקים, וכל אחד מאותם הקטנים, פרט לאזוב, מאם אחת נולדו. כל עשב הארץ שממנים עליהם, גדולים תקיפים בשמים. לכל אחד ואחד סוד לבדו, כמו שלמעלה, ולכן כתוב (ויקרא יט) שדך לא תזרע בלאים. שכל אחד ואחד נכנס לבדו ויוצא לבדו. זהו שכתוב (מונ לח) הידעת חקות שמים אם תשים משטרו בארץ. וכתוב (דף ט"ו ע"א) (ישעיה ט) לבלם בשם יקרא. ומה בכל מה שבעולם סוד בלבדו, ולא רצה הקדוש ברוך הוא לגלות אותם ולערבב אותם, וקראם בשמות - בני יעקב, שהם שבטים קדושים, שהם קיום העולם, על אחת כמה וכמה. זהו שכתוב ואלה שמות בני ישראל.

יכוין בצרוף חודש חשון ו ה ה י ר"ת ודבש היום הזה יהוה (דברים כ"ו, ט"ז-ט"ט)

אגוד

אגוד"א בגי"טו"ב

אגוד"ים בגי"בינה

כשישבר את קליפת האגוז החיצונית ויכוין לשבר כל הקליפות ולהפרידם מן הטוב הקודש.

יקחו אגוז ויאמרדו נוסח לימוד זה (זו"ק ב' פרשת שמות טו):

אמר ליה רבי עקיבא מהו דכתיב (טו הסיכס ו) אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה תא חזי, ההוא גנתא נפקא מעדן, ודא היא שכינתא. אגוז: דא היא רתיבא עלאה קדישא, דאינון ארבע רישין דנהרו, דמתפרשו מן גנתא, כהאי אגוזא, דאינון ארבע רישין קדישין לגו. ומאי דאמר ירדתי, כמה דתנו, ירד פלוני למרכבה.

אמר ליה ר' עקיבא, אי הכי, הוה ליה למימר, לאגוז ירדתי, מהו אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה, משום דהיא שבתא דאגוזא. מה אגוזא, טמירא וסתימא מכל סטרוי, כן רתיבא דנפקא מגנתא, סתימא מכל סטרוי. מה אינון ארבע קדישין די באגוזא, מתחברין בהאי גיטא, ומתפרשו מהאי גיטא. כן רתיבא, מתחברין באחדותא בחדותא בשלימותא ומתפרט כל חד בעברוי, על מה דאתמני דדא הוא דכתיב, (נלאסיט ב) הוא הסובב את כל ארץ החוילה הוא ההולך קדמת אשור, וכן כולם. אמר רבי עקיבא, האי לכלוכא דהיא בקליפוי דאגוזא, למאי רמיזא. אמר ליה, אף על גב דאורייתא לא גלי ליה בהאי גלי.

תא חזי, מנהון מרדן, ומנהון מתיקן, ורמיזא אית לון, אית מארי דינא קשיא, ואית מארי דשירותא, אבל כל רמיזא דגלי באורייתא חזינו דינא חזי, והכי הוא לירמיהו, אחוזו ליה בדינא, דכתיב, (ימיי א) מקל שקד אני רואה.

מאי שקד. שקדים ממש. וכן במטח אהרן, (כמלכ י"ו) ויגמול שקדים. ומן תיבותא ממש, אשתמע, דהוא דינא קשיא. דכתיב, (מלא ט) וישקוד ה' על הרעה. וכן שוקד אני על דברי, וכן כולם. אמר ליה ר' עקיבא, משמע כל מה דעבד קודשא בריך הוא, למילף מניה חכמתא סגיא, דכתיב, (משלי ט"ו) כל פעל ה' למענהו. ר' אלעזר אמר מיהא, דכתיב, (נלאסיט א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. מהו מאד. למילף מניה חכמתא עלאה.

אמר לו רבי עקיבא, מה זה שכתוב אל גנת אגוז ירדתי? אמר לו, בא ראה, אותו גן יוצא מעדן, וזוהי השכינה. אגוז זו מרכבה עליונה קדושה של אותם ארבעה ראשים שמאירים שנפרדים מן הגן, כמו האגוז הזה שאותם ארבעה ראשים קדושים לפנים. ומה שאמר ירדתי, כמו ששינו, ירד פלוני למרכבה.

אמר לו רבי עקיבא, אם כן, היה לו לומר לאגוז ירדתי, מה זה אל גנת אגוז ירדתי? אמר לו, משום שזהו שבתו של האגוז. מה אגוז נסתר וטמיר מכל צדדיו - כן המרכבה שיוצאת מהגן נסתרת מכל צדיה. ומה אותם ארבעה קדושים שבאגוז מתחברים בעד זה ונפרדים בעד זה - כן במרכבה מתחברים באחדות בחדות ושלמות, ונפרד כל אחד לעברו על מה שהתמנה. זהו שכתוב (נלאסיט ב) הוא הסובב את כל ארץ החוילה, הוא ההולך קדמת אשור, וכן כלם. אמר רבי עקיבא, הלכלוך הזה שבקליפת האגוז למה הוא רומז? אמר לו, אף על גב שהתורה לא גלתה אותו - כן מתגלה.

בא ראה, (שקדים) מהם מרים ומהם מתוקים, ורמז יש להם: יש בעלי דין קשה, ויש בעלי ראשית, אבל כל רמז שגלה בתורה ראינו שהוא דין, וכך הוא לירמיה הרוא לו בדין, שכתוב (ימיי א) מקל שקד אני ראה.

מה זה שקד? שקדים ממש. וכן במטח אהרן, (כמלכ י"ו) ויגמול שקדים. ומן התבה ממש נשמע שהוא דין קשה, שכתוב (מלא ט) וישקוד ה' על הרעה, וכן (ימיי א) שקד אני על דברי, וכן כלם. אמר לו רבי עקיבא, משמע כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא, ללמד ממנו חכמה רבה, שכתוב (משלי טו) כל פעל ה' למענהו. רבי אלעזר אמר מכאן, שכתוב (נלאסיט א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. מה זה מאד? ללמד ממנו חכמה עליונה.

בין דנטליו ההוא חק, בלהו אקרו חקות, וההוא חק דאתייהיב להו, מן שמיא קא אתי, וכדון אתקרו חקות שמים. ומנלו דמן שמים קא אתיין. דכתיב (תהלים פא) כי חק לישראל הוא. ועל דא כתיב, את חקותי תשמורו בגין דכל חד וחד ממנא על מלה ידיעא בעלמא, בההוא חק. בגין כן אסיר למחלה זיניו, ולאעלא זינא בזינא אחרא. בגין דאעקר לכל חילא וחילא מאתרייהו, ואכחיש פומבי דמלכא.

בלאים, מהו בלאים. כמאן דיהיב אחרא כבי מטרא, כמה דאת אמר (ירמיה לו) אל בית הכלא, בגין דלא למעבד מירי. בלאים: מניעותא, דמנע לכל אינון חילין מעבידתא דלהון. בלאים: ערבובינא, דעביד ערבובינא בחילא דלעילא, ואכחיש פומבי דמלכא, כמה דאתמר, ובגד בלאים שעטנו לא יעלה עליה. תא חזי, כתיב (בראשית ב) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. והא אתמר, דשני פקודוי דמלכא, ואחלה עץ חיים, דביה אשתלים בלא, וביה תליא מהימנותא, ואתדבק באתר אחרא. והא תנינן, בכלא בעי בר נש לאתואה עובדא בגוונא דלעילא, ולמעבד עובדא כמה דאצטריה. ואי אשתני במלה אחרא, הוא אנגיד עליה לשריא ביה מלה אחרא דלא אצטריה.

ותא חזי, בשעתא דבר נש אחזי עובדא לתתא בארמ מישר, כמה דאצטריה, נגיד ונפיק ושריא עלוי רוח קדישא עלאה. ובשעתא דאיהו אחזי עובדא לתתא באורחא עקימא, דלית איהו אורח מישר, כדון נגיד ונפיק ושרי עלוי רוח אחרא, דלא אצטריה, דסטי ליה לבר נש לסטר ביש. מאן משרי עליה ההוא רוחא. חזי אומר, ההוא עובדא דאחזי בסטר אחרא.

כתיב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. דרשה, מהו דרשה? שמבקשת ודורשת על צמר ופשתים, מי שמחבר אותם כאחד. ואם בציצית אמאי שרי. הא אוקמוה.

בין שנטלים אותו חק, כלם נקראים חקות, ואותו החק שנתן להם בא משמים, ואז נקראים חקות שמים. ומינו שבאים משמים? שכתוב (תהלים פא) כי חק לישראל הוא. ועל כן כתוב את חקותי תשמורו, משום שכל אחד ואחד ממנה על דבר ידוע בעולם, באותו החק. משום כן אסור להחליף מינים ולהכניס מין במין אחר, משום שעוקר את כל פת וכת ממקומו, ומכחיש את פרסום המלה.

בלאים, מהו בלאים? כמי שנותן מישוה אחר בבית האסורים, כמו שנאמר (ירמיה לו) אל בית הכלא, כדי לא לעשות דבר. בלאים - מניעה, שמונע את כל אותם הכחות מן המעשה שלהם. בלאים - ערבובינא, שעושה ערבובינא בפח שלמעלה ומכחיש את פרסום המלה, כמו שנאמר ובגד בלאים שעטנו לא יעלה עליה. בא ראה, כתוב (בראשית ב) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. והרי נתבאר, ששנה מצות המלה, והחליף עץ חיים, שבו השתלם הכל ובו תלויה האמונה, ונדבק במקום אחר. והרי שנינו, בכל צריך אדם להראות מעשה כמו שלמעלה ולעשות מעשה כמו שצריך. ואם שנה בדבר אחר, הוא משפיע להשרות בו דבר אחר שלא צריך.

ובא ראה, בשעה שאדם מראה למטה בדרך ישרה כמו שצריך, שופעת ויוצאת ושוהה עליו רוח קדושה עליונה. ובשעה שהוא מראה מעשה למטה בדרך עקמה, שאינה דרך ישרה, אז שופעת ויוצאת ושוהה עליו רוח אחרת, שלא צריכה, שמסטה את האדם לצד רע. מי מושך עליו אותה הרוח? הוה אומר, אותו מעשה שהראה בעד אחר.

כתוב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. דרשה, מהו דרשה? שמבקשת ודורשת על צמר ופשתים, מי שמחבר אותם כאחד. ואם תאמר למה בציצית מתר? הרי פרשוה.

אָבַל הָתָם הוּא הַהוּא לְבוּשָׁא בְּתַקּוּנָיו, בְּאַשְׁלָמוֹת עוֹבְדָא פְּדָקָא חֲזִי. תּוּ, דְרִשָׁה צְמַר וּפְשִׁתִּים, לְמַעַבְדַּ נּוֹקְמָא בְּמָאן דְּמַחְבֵּר לֹון כְּחָדָא. אָבַל אִימְתִי שְׂרִיא. בְּשַׁעְתָּא דְּאִיהוּ בְּאַשְׁלָמוֹתָא, דְּכַתִּיב, וְתַעֲשֶׂ בַחֲפֶז כַּפֶּיָה. וְצִיּוּת, הָא אֹקִימְנָא דְהָתָם בְּהוּא פְּלִלָא דְשְׁלִימוּתָא אֲשֵׁתְכָת, וְלֹא עֵבִיד מַדִּי. אָבַל בְּשַׁעְתָּא דְלֹא אֲשֵׁתְכָת בְּשְׁלִימוּתָא, מָאן דְּאִתִּי לְחַבְרָא לֹון כְּחָדָא, אֲתַעַר עֲלֵיהּ רוּחָא דְלֹא אֲצִטְרִיךְ.

מִי מוֹכִיחַ דְּבַר זֶה? קִוּ וְהַבֵּל מוֹכִיחִים, שְׁנָה בָּא מִצֵּד אַחַד, וְזֶה בָּא מִצֵּד אַחֵר, וּמִשׁוּם כִּן אֵינְנוּ צְרִיכִים לְחַבְרָם יְחָד. וְקָרְבֵנוּ שֶׁל קִוּ הִתְרַחַק מִלְּפָנֵי קָרְבֵנוּ שֶׁל הַבֵּל. וְעַל כֵּן, וּבְגַד פְּלָאִים שֶׁעֲטָנוּ לֹא יַעֲלֶה עֲלֵיךְ. לֹא יַעֲלֶה עֲלֵיךְ סֵתָם, לֹא יַעֲלֶה עֲלֵיךְ רוּחָא אַחְרָא לְשִׁלְטָאָה בְּךָ. וְאַצְטְרִיךְ לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַחְזָאָה עוֹבְדָא דְכֻשְׂרָא כְּמַה דִּיאֻת, וּבְהוּא עוֹבְדָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחַ קְדִישָׁא, רוּחַ עֲלֵאָה, לְאַתְקַדְשָׁא בֵּיהּ, אֲתָא לְאַתְקַדְשָׁא מְקַדְשִׁין לִיָּה, דְּכַתִּיב וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי'.

כְּתִיב וּמַעֲזֵ הַדְּעַת טוֹב וְרַע. וּמַה עַל דָּא גְרָם אָדָם מִיָּתֶה בְּעוֹלָם, מָאן דְּאַחְזִי עוֹבְדָא אַחְרָא דְלֹא אֲצִטְרִיךְ, עַל אַחַת כְּמַה וּכְמַה. שׂוֹר וְחַמּוֹר אוֹכְחֵן. מַסְטְרָא דָּא אַקְרִי שׂוֹר, וּמַסְטְרָא דָּא אַקְרִי חַמּוֹר, וְעַל דָּא כְּתִיב (דְּבָרִים כַּב) לֹא תַחְרוֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחַמּוֹר יַחְדוּ. לֹא תַעֲבִיד עֲרֻבוּבֵיָא כְּחָדָא, בְּגִין דְּאַתְעַר לְאַתְחַבְרָא סְטְרָא אַחְרָא כְּחָדָא, לְאַבְאָשָׁא עֲלֵמָא. וּמָאן דְּפָרִישׁ לֹון, אֲסַגִּי שְׁלָמָא בְּעֲלֵמָא. אוּף הָבֵא, מָאן דְּפָרִישׁ לֹון בְּהוּא גּוֹוֹנָא כְּמַה דְּאֲמַרוּ, דְלֹא אֲשֵׁתְכָת שׁוּעַ (דף פ"ז ע"א) טוּוּי וְנַז שְׁלָמָא עֲלֵיהּ, וְעַל כֵּן עֲלֵמָא.

כְּתִיב וּמַעֲזֵ הַדְּעַת טוֹב וְרַע. וּמַה עַל זֶה גְרָם אָדָם מִיָּתֶה בְּעוֹלָם - מִי שְׁמַרְאָה מַעֲשֶׂה אַחֵר שֶׁלֹּא צְרִיךְ עַל אַחַת כְּמַה וּכְמַה. שׂוֹר וְחַמּוֹר מוֹכִיחִים. מִצֵּד זֶה נִקְרָא שׂוֹר, וּמִצֵּד זֶה נִקְרָא חַמּוֹר. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (דְּבָרִים כַּב) לֹא תַחְרוֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחַמּוֹר יַחְדוּ. אַל תַּעֲשֶׂה עֲרֻבוּבֵיָה יְחָד, מִשׁוּם שְׂמַתְעוֹרַר לְהִתְחַבֵּר הַצֵּד הָאֲחֵר כְּאַחַד לְהוֹרַע לְעוֹלָם. וּמִי שְׂמַפְרִידֵם, מְרַבֵּה שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. אִף כֵּאֵן מִי שְׂמַפְרִיד אוֹתָם בְּאוֹתוֹ גֵּוֹן כְּמִוּ שְׂאֲמַרוּ, שֶׁלֹּא נִמְצָא שׁוּעַ (דף פ"ז ע"א) טוּוּי וְנַז כְּאַחַד, זֶה אָדָם שְׂמַרְבֵּה שְׁלוֹם עֲלָיו וְעַל כֵּל הָעוֹלָם.

תָּא חֲזִי, קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּתַפּוּחַ, דְּאִית בֵּיהּ תְּלַת גּוֹוִיָו. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה. מָאן שׁוֹשְׁנָה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, שׁוֹשְׁנָה סֵתָם, שׁוֹשְׁנָה דְּאַתְכִּלִּילַת בְּשִׂית טְרַפִּי, שׁוֹשְׁנָה דָּא גּוֹוִיָּה תְּוֹר וְסוּמְקָא. וְכֹלָא הוּא תְּרִין גּוֹוִיָּה, סוּמְקָא וְתוֹר, הַכִּי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּתַפּוּחַ, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה. דְּהַכִּי אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרִתִיךְ. תַּחַת הַתַּפּוּחַ (ל' כ"ז ע"א) בְּאָן אֲתֵר הִיא. אֲלֵא אֲלִין אַבְהֵתִין דְּאֲמַרוּ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, דָּא יוֹבְלָא. רַבִּי אַבָּא אָמַר, פְּלָא שְׂפִיר, אֲלֵא אֲלִין אַבְהוֹ דְּאֲמַרוּ, אֲלִין אֵינּוּן ג' גּוֹוִיָּה, דְּמִתְחַבְרִין בְּתַפּוּחַ.

רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּאָן אֲתֵר אַתְכִּלִּילַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה. בְּאֵינּוּן נְשִׁיקִין דְּרַחֲמִיּוּתָא, דְּאַתְדַּבְּקַת בְּמִלְכָּא עֲלֵאָה, נִטְלָה תְּרִי שׁוֹשְׁנִים, כְּמַה דְּאֵת אָמַר (ס' ס) שְׂפִיתוֹתֵינוּ שׁוֹשְׁנִים. וּבְגִין כֵּן אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, (ס' ס) יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ. בְּגִין דְּאַתְכִּלִּילַת בְּשׁוֹשְׁנִים, בְּתְרֵי שְׂפִוֹן דִּילִיָּה.

בֹּא רֵאָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתַפּוּחַ, שְׂיִשׁ בּוּ שְׁלִשָּׁה גּוֹוִיָּים. כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל כְּמִוּ שׁוֹשְׁנָה. אֵיזוֹ שׁוֹשְׁנָה? אָמַר רַבִּי אַבָּא, שׁוֹשְׁנָה מְקַפֶּת, סֵתָם שׁוֹשְׁנָה שְׂנַכְלָלַת בְּשִׁשָּׁה עֲלִים. שׁוֹשְׁנָה זוֹ גּוֹוִיָּה לְכֹן וְאָדָם, וְהַבֵּל הוּא בְּשִׁנֵי גּוֹוִיָּים - אָדָם וְלְכֹן. כֵּן כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמִוּ תַּפּוּחַ, כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל כְּמִוּ שׁוֹשְׁנָה. שְׂפָךְ אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרִתִיךְ. תַּחַת הַתַּפּוּחַ (ל' כ"ז ע"א) בְּאֵיזָה מְקוּם זֶה? אֲלֵא אֲלֵוּ הָאֲבוֹת שְׂאֲמַרְנוּ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, זֶה יוֹבְלָא. רַבִּי אַבָּא אָמַר, הַבֵּל יָפֵה, אֲלֵא אֲלֵוּ הָאֲבוֹת שְׂאֲנוּ אוֹמְרִים, אֲלֵוּ הֵם שְׁלִשָּׁה גּוֹוִיָּים שְׂמַתְחַבְרִים בְּתַפּוּחַ.

רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּאֵיזָה מְקוּם נַכְלָלַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל? בְּשׁוֹשְׁנָה. בְּאֲלוֹ הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל אַהֲבָה שְׂנַדְּבַקַת בְּמִלְכָּה הַעֲלִיוֹן, לֹאֲקַחַת שְׁתֵּי שׁוֹשְׁנִים, כְּמִוּ שְׂנַאֲמַר (ס' ס) שְׂפִיתוֹתֵינוּ שׁוֹשְׁנִים. וּמִשׁוּם זֶה אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, (ס' ס) יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ מִשׁוּם שְׂנַכְלָלַת בְּשׁוֹשְׁנִים בְּשִׁתֵּי שְׂפִתִים שְׁלוֹ.

יכוין בצרוף חודש תשרי ו ה ל ה ס"ת ויראו אתה שלי פרעה (בכאשית י"ב, ט"ו)

תפוז

תפוחים בגי' תקמ"ד (בינה עליונה)

אלף, אלף, אלף, אלף הוי, אלף הוי יוד, אלף הוי יוד הוי

תפוחים אותיות פתחים (הפתחים העליונים) ויכוין להמשיך שפע מאור החכמה (נקוד פתח) ובברכתו על התפוח יכוון שיתקיים בנו הפסוק:

פּוֹתָן אֵת דָךְ רִית פֹּא"י בְּגִי יֵאָהֲדוּנָה"י בְּגִי סֹא"ל, סִית זֹאת"ךְ

וּמִשְׁבִּיעַ בְּגִי זֹאת"ךְ

לְכָל זֵוִי רִצּוֹן רִית רֹז"ל

ויכון למתק דמעוטיה ודינה של רחל בכח הרצון העליון, ולהמשיך שפע לכל העולמות כולם

כוס ב' - יין שרובו לבן עם מעט אדום

יוד הוי ואו הוי

יקחו תפוח ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק ג' פלסט אחרי מות ער).

רבי חייא פתח. (טל טעמים ז) בתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים וגו'. האי קרא אוקמוה חבריאי, אבל כמה חביבה כנסת ישראל קמי קודשא ברין הוא. דהיא משבתת ליה בהאי. הכא אית לאסתפלא, אמאי משבתת ליה בתפוח, ולא במלה אחרא, או בגוונין או בריחא או בטעמא.

אבל הואיל וכתוב תפוח, בכלא היא משבתת ליה, בגוונין, בריחא, ובטעמא. מה תפוח הוא אסותא לכלא, אוף קודשא ברין הוא אסותא לכלא. מה תפוח אשתכח בגוונין, כמה דאוקימנא, אוף קודשא ברין הוא אשתכח בגוונין עלאין. מה תפוח אית ביה ריחא דריק מכל שאר אלני, אוף קודשא ברין הוא כתיב ביה (וטע יז) וריח לו פלבנון. מה תפוח טעמיה מתיקא, אוף קודשא ברין הוא כתיב ביה חבו ממתקים. וקודשא ברין הוא משבח לה לכנסת ישראל כשושנה, והא אוקימנא מלי, אמאי כשושנה, והא איתמר.

ואח"כ יאמרו (זו"ק ג' פלסט האזינו רפו):

רבי יצחק פתח. (טל טעמים ז) בתפוח בעצי היער וגו'. זבאה חולקיהון דישאל מכל עמין עובדי כוכבים ומזלות, דהא כל שאר עמין אתיהבו לרברבן ממנו, בשלטנותא עליהו. וישאל קדישין, זבאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי, דלא ירב לון קודשא ברין הוא לא למלאך, ולא לשליטא אחרא, אלא הוא אחיד לון לחולקיה, דהא הוא דכתיב פי חלק יי עמו. וכתבי, פי יעקב בחר לו יה.

בתפוח בעצי היער, מה תפוח מתחלק בגונו על כל שאר עצי השדה, כן הקדוש ברין הוא מתחלק ונרשם על כל חילות עליונים ותחתונים, משום זה (שעיה מח) ד' צבאות שמו, אות הוא בכל צבא של מעלה.

רבי חייא פתח. (טל ז) בתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים וגו'. את הפסוק הזה בארו החברים, אבל כמה חביבה כנסת ישראל לפני הקדוש ברין הוא שהיא משבתת אותו בזה. כאן יש להתבונן, למה היא משבתת אותו בתפוח ולא בדבר אחר, או בגונים או בריח או בטעם?

אבל הואיל וכתוב תפוח, בכל היא משבתת אותו - בגונים, בריח, ובטעם. מה תפוח הוא רפואה לכל - אף הקדוש ברין הוא רפואה לכל. מה תפוח נמצא בגונים, כמו שבארנו - אף הקדוש ברין הוא נמצא בגונים עליונים. מה תפוח יש בו ריח דק מכל שאר העצים - אף הקדוש ברין הוא כתוב בו (וטע יז) וריח לו פלבנון. מה תפוח טעמו מתוק - אף הקדוש ברין הוא כתוב בו (טל טעמים ט) חבו ממתקים. והקדוש ברין הוא משבח את כנסת ישראל כמו שושנה, והרי בארנו את הדברים למה כמו שושנה, והרי נתבאר.

קרנא דקון הוה פשתים, וקרנא דהבל הוה צמר, לאו דא פדא, ולא דא פדא. דא דמלה, קון פלאים הוה, ערבוביא דלא אצטריה, סטרא אחרא, דלא זינא דתוה ואדם. וקורבניה מההוא סטרא קא אתיא. הבל מזינא דא דאדם ותוה. ובמעיה דתוה אתחברו אליו תרין סטרוי. ובגין דאתחברו פדא, לא אתיא מנייהו תועלתא לעלמא, ואתאבדו. ועד יומא דין, סטרא דלהון קיימא. ומאן דאחזי גרמיה בעובדא דחבורא דא, אתער עליה אינון סטרוי פדא, ויכיל לאתזקא, ושארי עלוי רוחא אחרא, דלא אצטריה. וישאל בעאן לאתערא עליהו רוחא קדישא למהוי קדישין, לאשתפחא בשלמא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

כתיב (ויקרא ז) ולבש הפהן מדו בד ומכנסי בד יהיו על בשרו, (ובאבנט בד יחגור) אמאי אקרי בד, יחידאי. בגין דלא בעי לחברא להאי פשתים באחרא, ועל דא לא כתיב מדו פשתים, אלא בד יחידא.

וכהנא אמאי איהו בעי לאתחזא בהאי. אלא אליו מאני בד, בעי לאתחזא בהו על מזבח העולה, כד הוה מפני קטרא (ס"א קטמא) דדשנא העולה, דהא עולה מסטרא דעבודה זרה והרהורא בישא קא אתיא. ובגין כד, בעי לאתחזא בהו בלחודייהו, ולא בערבוביא כמה דאמרן, בגין דיתפפר ליה לבר נש כל אינון חובין דאתין מההוא סטרא. וכד עייל למקדשא, אתר דשלימו אשתכח, וכל אינון פולחני דשלימותא, אף על גב דאתחברו, לית לן בה, כמה דאמרן בעיצית, בגין דתמן אשתכחו ואתחברו כל אינון זיינין דלעילא, וכל אינון מאני מקדשא, משתפחין ביה כמה זיינין משגין דא מן דא, וכלהו אתפלילו תמן בגוונא דלעילא. זכאין אינון ישראל, דקודשא ברין הוא יחיד להו אורייתא דקטוט, אורייתא דמדינתא, וריחם להו מכל שאר עמין עובדי עבודה זרה, דכתיב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי.

קרנא של קון היה פשתים, וקרנא של הבל היו צמר, לא זה כזה, ולא זה כזה. סוד הדבר - קון היה פלאים, ערבוביה שאינה נצרכת, הצד האחר, שאינו מינם של אדם ותוה, וקרנא מאותו הצד הוא בא. הבל מצד אחד של אדם ותוה. ובמעיה של תוה התחברו שני הצדדים הללו. ומשום שהתחברו כאחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאבדו. ועד היום הזה הצד שלהם קיים. ומי שמראה את עצמו במעשה של החבור הזה, מעורר עליו את אותם הצדדים כאחד, ויכול להנזק, ושורה עליו רוח אחרת שאינה צריכה. וישאל צריכים לעורר עליהם רוח קדשה להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא.

כתיב (ויקרא ז) ולבש הפהן מדו בד ומכנסי בד יהיו על בשרו, (שם טז) ובאבנט בד יחגור. למה נקרא בד, יחיד? משום שלא צריך לחבר את הפשתים הזה עם אחר, ועל כן לא כתיב מדו פשתים, אלא בד, יחיד.

ולמה הכהן צריך להראות בזה? אלא לבושי הכהן הללו צריך להראות בהם על מזבח העולה, כשהיה מפנה את הדשן (האפר) של דשן העולה, שהרי העולה באה מהצד של עבודה זרה והרהור רע.

ומשום כן צריך להראות בהם בלבדם, ולא בערבוביה כפי שאמרנו, כדי שיתפפר לאדם כל אותם חטאים שבאים מאותו הצד. וכשנכנס למקדש, המקום ששם נמצאת השלמות וכל אותן עבודות השלמות, אף על גב שהתחברו, אין לנו בזה ענין, כמו שאמרנו בעיצית, משום ששם נמצאו והתחברו כל אותם המינים שלמעלה, וכל אותם כלי המקדש, נמצאים בו כמה מינים שונים זה מזה, וכלם נכללו שם כמו שלמעלה. אשריהם ישראל, שהקדוש ברין הוא נתן להם תורת אמת, תורה של אמונה, ואהב אותם מכל שאר העמים עובדי עבודה זרה, שכתוב (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר ה'.

פתח רבי חייה אבתריה ואמר, כי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וגו'. ובשנה הרביעית יהיה כל פריז קדש הלולים ליה. כי תבאו אל הארץ, היא אוקמוהו חבריאי, אבל תא חזי, דהא אילנא לא עביד פיריו, אלא בארעא. וארעא אפיק להו, ואחוהי ההוא איבא לעלמא. וארעא לא עבדא פירין אלא מגו חילא אחרא דעלה. כמה דנוקבא לא עבדא פיריו, אלא מגו חילא דדוכרוא. וההוא איבא, לא אשתלים באשלמוהא, עד תלת שנין. וחילא לא אתפקדא עליה לעילא עד דאשתלים. בתר דאשתלים אתפקדא עליה חילא וארעא אתתקנת ביה. דהא עד תלת שנין ארעא לא אתתקנת ביה ולא אשתלימת עמיה. בתר דאשתלים ואתתקנו פחדא פדיון הוא שלימוהא.

תא חזי, נוקבא, עד תלת זמנין דאתעברא, איבא דמעקא לא אשתלים. בתר ג' עידואן, נוקבא אתתקנת בההוא איבא, ואסתפמו פחדא. פדיון ההוא איבא שלימו דכלא, ושפירו דכלא. בתר דנפק, עד ג' שנין לא אית ליה חילא לעילא, דהא פדיון אשתלים בשולא דיליה. לוי אתרעי מבפלא, תליתאה לאמיה, דאתתקנת ביה, ואסתכמת בהדיה. בתר ג' שנין, אתפקדת עליה חילא עלאה לעילא. ובשנה הרביעית, יהיה כל פריז קדש הלולים. מאי קדש הלולים. תושבחה, לשבחא ליה לקודשא ברוך הוא. עד הכא. מכאן ואילן רזא דמלה, דבשנה (דף פ"ז:) הרביעית מזדווגת כנסת ישראל לקודשא ברוך הוא, והלולא חד אשתכח. דכתיב קדש הלולים, הלולא וחדוה בזמנא חדא. מאי שנה דא קודשא ברוך הוא.

ותנינן, שנה הרביעית, דא כנסת ישראל דאיהי קיימא רביעאה לכורסייא, וכלא חד, דהא פדיון קודשא ברוך הוא מזדווג בה כנסת ישראל, וכדיון היא קדש, והלולא קדישא אשתכח, וכדיון חילין אתמנן על עלמא, על כל מלה ומלה פדקא חזי ליה.

פתח רבי חייה אחריו ואמר, כי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וגו'. ובשנה הרביעית יהיה כל פריז קדש הלולים לה. כי תבאו אל הארץ, הרי פרשוה החברים. אבל בא ראה, שהרי האילן אינו עושה פרות, אלא בארץ, והארץ מוציאה אותם ומרצה את אותו הפרי לעולם. ואין הארץ עושה פרות אלא מתוך אותו פח אחר שמעליה, כמו שהנוקבה אינה עושה פרות אלא מתוך פח הזכר. ואותו הפרי לא נשלם בשלמות עד שלש שנים, והפח לא נפקד עליו למעלה עד שנשתלם. אחר שהשתלם, נפקד עליו הפח, והארץ מתתקנת בו. שהרי עד שלש שנים אין הארץ מתתקנת בו ולא משתלמת עמו. אחר שהשתלמו והתתקנו כאחד, אזי זו שלמות.

בא ראה, הנקבה, עד שמתעברת שלש פעמים, פרי מעיה לא נשלם. אחר שלשה הרוינות הנקבה מתתקנת באותו הפרי, ומסכימים כאחד. אזי אותו הפרי הוא שלמות הכל והיפי של הכל. אחר שיצא עד שלש שנים אין לו פח למעלה, שהרי אז היא הבשלתו. לוי נרצה מהכל, שלישי לאמו, שהתתקנה בו והסכימה עמו.

אחר שלש שנים התמנה עליו פח עליון למעלה, ובשנה הרביעית יהיה כל פריז קדש הלולים. מהו קדש הלולים? תשבחות לשבח את הקדוש ברוך הוא. עד כאן. מכאן ואילן סוד הדבר, שבשנה (דף פ"ז:) הרביעית מזדווגת כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא, והלולה אחת נמצאת, שכתוב קדש הלולים, הלולה ושמחה בפעם אחת.

מה זה השנה? זה הקדוש ברוך הוא. ושנינו, שנה הרביעית זו כנסת ישראל, שהיא עמוד רביעי לפסא, והכל אחד, שהרי אז מזדווג הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל, ואז היא קדש, ונמצאת הלולה קדושה, ואז החילות מתמנים על העולם, על כל דבר ודבר פראוי לו.

ובגין דא באילן, דאיהו עץ החיים, באורייתא, באילן דמשתדליון בה, אזילין בתר חנטה ומעשרין ליה, דשריא יו"ד עלייהו, דאיהי חכמ"ה, אי מ"י ובה מתפנשין ה"ה, דאינון פרות האילן. ומאן אילן. וי. אבל שאר עמא, אחר לקיטתו מן גלותא, עשורו. אינון צדיקים דאתמר בהון, (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר. הדר בעובדיהון, דאחידאן במארי תורה ומצות, ואחר חנטה אזלינן לגבייהו פאילן.

ובגין דא אוקמוהו במסכת קדושין, וקא משמע לן דאתרוג פירק, מה ירק דרבו ליגדל על פל מים, ובשעת לקיטתו עשורו. אוף אתרוג נמי דרבו ליגדל וכו' ומסטרך דחכמה, אין מים אלא תורה. ובאתר אחרא לעילא, וקא דתנו, אתרוג שוה לאילן בשלשה דרכים, הא אתרוג, אחיד ב' סטרין, ואתרוג איהו דיוקנא דלבא, דאחיד לעילא ואחיד לתתא. אחיד לעילא, הלב רואה. אחיד לתתא פדעת. כמה דאוקמוהו הלב יודע. דעת איהי אילנא, תורה איבא דיליה. עינין דאינון פקודין, דבהון הלב רואה.

ומשום זה באילן, שהוא עץ החיים, בתורה, באלו שמשתדלים בה הולכים אחר חנטה ומעשרים אותו, ששורה עליהם יו"ד, שהיא חכמ"ה, אי מ"י, ובה מתפנשים ה"ה, שהם פרות האילן. ומהו האילן? וי. אבל שאר העם, אחר לקיטתו מן הגלות עשורו, אותם צדיקים שנאמר בהם (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר. הדר בעמשיהם, שאחזים בבעלי תורה ומצוות, ואחר לקיטה הולכים לגביהם פאילן.

ומשום זה פרשוה במסכת קדושין, בא להשמיענו שאתרוג פירק. מה ירק דרבו לגדל על פל מים ובשעת לקיטתו עשורו, אף אתרוג גם דרבו לגדל וכו' ומצד של החכמה, אין מים אלא תורה. ובמקום אחר למעלה, וזה ששנינו, אתרוג שוה לאילן בשלשה דרכים. הרי אתרוג אחזו שני צדדים, ואתרוג הוא דיוקן הלב שאחזו למעלה ואחזו למטה. אחזו למעלה – הלב רואה. אחזו למטה פדעת, כמו שבארנו, הלב יודע. דעת היא אילן, התורה הפרי שלו. העינים שהן המצוות שבהן הלב רואה.

יכוין בצרוף חודש אדר ה ה י ס"ת עירה ולשרקה בניל אתנו (כרכאית מ"ט, י"א)

אתרוג

יכוין **אתרוגים** בגי' **סתר** מספר י' פעמים: הויה בחולם, הויה בחיריק, הויה בשורק.

תפארת

יהוה יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה יהוה

נצח

יהוה יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה יהוה

יסוד

יהוהויהו יהוהויהו יהוהויהו יהוהויהו
יהוהויהו יהוהויהו יהוהויהו יהוהויהו

כל י' הויות עם הנקוד גי' סתר

יכוין לתקן חטא אדם וחוה שקלקלו באתרוג.

אתרוג

יקחו אתרוג ויאמרו נוסח לימוד זה (זוה"ק ב' פרשת משפטים ק"כ):

פקודא בתר דא, להביא בכורים, ואבתריה להתודות על הכפורים, ואבתריה להתודות על המעשר. ומארי מתניתין, מקשים על המעשר, דאי יהא קדם לקיטתו, או אחר לקיטתו עשורו. כגון אתרוג, דאתמר ביה באילן, הלך אחר חנטה. אית מאן דאמר, אחר בשול הפירות. ואתרוג מקצתו דומה לאילן, ומקצתו לתבואה, דאינון זרעים, דאתמר בהון, דלאחר לקיטתו עשורו. דאילו לאו איהו, אלא עד אחר גמר בשולו.

ובגין דא, תקינו המוציא (דף קכ"א ע"א) מאתר דבשולו יפה. לאפקא פת שרוף, אלא ממקום שהוא מוטעם. והכי תבואה, בתר לקיטתו, איהו כבישול פירות. וישראל, אינון משולים לאילן ולתבואה, דאתמר בהון (שמות כג) ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך. והכי (דברים יח) ראשית גו צאנך תתן לו. דאינון ישראל. דאתמר בהון, (יחזקאל לה) ואתן צאני. והכי ישראל, (ויכתיב ג) קדש ליה ראשית תבואתה, לאחר לקיטתו מן הגלות, עשור. ואתקריאו קדש ליה.

וישראל אתקריאו אילנא רבא ותקיר, ומזון לכלא ביה. ביה אורייתא, דאיהי מזונא לעילא. ביה עלותא, דאיהי מזונא לתתא. ואפילו מלאכין לית לון מזונא, אלא בישראל. דאי לאו דישראל יתעסקון באורייתא, לא הוה נחית לון מזונא, מסטר דאורייתא, דאמתילא לעז, הדא הוא דכתיב, עז חיים היא למחזיקים בה. ואלא ביה, דאיהי מעוה.

והכי אורייתא אמתילא למיא. והני לאשא. ולא הוה נחית מיא מלעילא, וחמה דאיהי אשא, לא הוה נחית לבשל את פירות האילן. אלא, בגין ישראל. ובגין דא אתמר בישראל, (סוכה ס"ז) התאנה חנטה פגיה, אליו מארי מצות. והגפנים סמדר נתנו ריה, פד פתחין בתיבתא, ומיד אתמר בישראל, קומי לה רעיתי יפתי רעיתי יפתי ולכי לה, מן הגלות.

המעוה שאחר זו - להביא בכורים, ואבתריה להתודות על הכפורים, ואבתריה - להתודות על המעשר. ובגילי המוטעם מקשים על המעשר, שאם יהיה קדם לקיטתו, או אחר לקיטתו עשורו, כמו אתרוג, שנאמר בו באילן, הלך אחר חנטה. יש מי שאומר אחר בשול הפירות. ואתרוג מקצתו דומה לאילן ומקצתו לתבואה, שהם זרעים, שנאמר בהם שלאחר לקיטתו עשורו. שאילו אינו אלא עד אחר גמר בשולו.

ומשום כך תקנו המוציא (דף קכ"א ע"א) ממקום שבשולו יפה, להוציא פת שרוף, אלא ממקום שהוא מוטעם. וכך תבואה, אחר לקיטתו הוא כבשול פרות. וישראל משולים לאילן ולתבואה, שנאמר בהם: (שמות כג) ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך. וכך (דברים יח) ראשית גו צאנך תתן לו, שהם ישראל, שנאמר בהם (יחזקאל לו) ואתן צאני. וכך ישראל, קדש ליה ראשית תבואתה, לאחר לקיטתו מן הגלות - עשור. ונקראו קדש לה.

וישראל נקראו אילן גדול ותקיר ובו מזון לכל. בו תורה, שהיא מזון למעלה. בו תפלה, שהיא מזון למטה. ואפלו למלאכים אין מזון אלא בישראל.

שאם ישראל לא יתעסקו בתורה, לא היה יורד להם מזון מצד של התורה שבמשלה לעז. והו שכתוב (משלי ג) עז חיים היא למחזיקים בה. ולפרי, שהוא מעוה.

וכך התורה נמשלה למים, ואלה לאש, ולא היו יורדים מים מלמעלה, וחמה שהיא אש, לא היתה יורדת לבשל את פירות האילן, אלא בשביל ישראל, ומשום זה נאמר בישראל, (סוכה ט) התאנה חנטה פגיה. אלו בעלי מצוות.

והגפנים סמדר נתנו ריה, כשפותחים בתשובה, ומיד נאמר בישראל, קומי לה רעיתי יפתי ולכי לה, מן הגלות.

מכאן ולהלאה מתברכאן בלהו, ושאר למיכל, דהא בלהו בשלימותא דכלא, בשלימותא דעילא ותתא. ועד לא אשתלים בכלא מתתא ומעילא, אסיר למיכל מניה. ומאן דאכיל מניה, במאן דלית ליה חולקא בקודשא בריו, הוא ובכנסת ישראל, דהא ההוא איבא בלא רשותא עלאה קדישא קיימא, דלא שארי עליה עד דישתלים. ובלא רשותא. תתאה, דהא לא אסתכמת חילא דארעא ביה. וההוא דאכיל מניה, אחזי גמיה דלית ליה חולקא לעילא ותתא, ואי בריו עליה, ברכה לבטלה הוא. דהא קודשא בריו הוא עד כען לא שריא עליו, ולית ביה חולקא. רחמנא לישובינן מאינון דלא משגיחין ליקרא דמאריהון.

זכאין אינון צדיקיא בעלמא דיו, ובעלמא דאית, עליוהו כתיב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה. בגין דבההוא זמנא, יסתלק חויה דשריא בנוקבא בקדמיתא, וייתי דכורא למשרי באתריה פד בקדמיתא, וכלא יהא שלים. תאנא בזמנא דזבאה שארי בעלמא וכו', עד צדיק פתמר יפרח.

רבי יוסי פתח קרא ואמר, (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם. הא בכמה אתר אוקמוה חברייא, וכל הני קראי אבתריה. וכל חד וחד באתגלייא. אבל האי קרא אית לאתערא ביה, דכתיב מפני שיבה תקום וגו'. מפני שיבה, שיבה דאורייתא סתם. תקום, מכאן דבעי פד נש למיקם בקיימא מקמי ספר תורה, והכי רב המנונא סבא, פד הוה חמי ספר תורה, הוא קם מקמיה, ואמר מפני שיבה תקום. כגוונא דא, בעי פד נש למיקם בקיימיה לקמיה דתלמיד חכם, בגין דאיהו קאים בקיימא קדישא עלאה. ורמז לכהנא עלאה קדישא עלאה, דכתיב והדרת פני זקו, דאיהו בעלמא. אמר רבי שמעון, מכאן רמז לתורה שבכתב ורמז לתורה שבעל פה.

מכאן ולהלאה בלם מתברכים ומתרים למאכל, שהרי בלם בשלמות הכל, בשלמות של מעלה ומטה. ועד שלא נשלם בכל ממשא וממעלה, אסור לאכל ממנו. ומי שאוכל ממנו, כמי שאין לו חלק בקדוש בריו, הוא ובכנסת ישראל, שהרי אותו הפרי עומד בלי רשות עליונה קדושה, שאינה שורה עליו עד שישתלם. ובלי רשות תחתונה, שהרי לא הסכימה פה הארץ בו. ואותו שאכל ממנו, מראה את עצמו שאין לו חלק למעלה ולמטה, ואם בריו עליו, זו ברכה לבטלה, שהרי הקדוש בריו הוא עד עכשו לא שורה עליו, ואין בו חלק. הרחמן יצילנו מאותם שאינם משגיחים לכבוד רבונם.

אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה. משום שבאותו זמן יסתלק הנפש, ששרה עם הנקבה בראשונה, ויבא הזכר לשרות במקומו בבראשונה, והכל יהיה שלם. למדנו, בזמן שצדיק שורה בעולם וכו', עד צדיק פתמר יפרח. רבי יוסי פתח בפסוק ואמר, לא תאכלו על הדם. הרי בכמה מקומות פרושה החברים, וכל הפסוקים הללו אחריו, וכל אחד ואחד בגלוי. אבל יש להתעורר בפסוק הזה, שכתוב מפני שיבה תקום וגו'. מפני שיבה, שיבה של התורה סתם. תקום, מכאן שצריך אדם לעמד בעמדו מלפני ספר תורה, וכל המנונא סבא, כשהיה רואה ספר תורה, היה קם מלפניו ואומר: מפני שיבה תקום. כמו כן צריך אדם לעמד במקומו מלפני תלמיד חכם, משום שהוא עומד במקום קדוש עליון. ורמז לכהן העליון הקדוש העליון, שכתוב והדרת פני זקו, שהוא בעולם. אמר רבי שמעון, מכאן רמז לתורה שבכתב, ורמז לתורה שבעל פה.

ותו תנינו, האי קרא לדרשא הוא דאָתא, מפני שיבה תקום, כמה דאתערין ביה חבריאי, מפני שיבה תקום, אזהר ליה לבר נש, עד לא יסתלק בסיבותא, דיקום בקיומא טבא בעלמא, בגין דרין הוא הדורא ליה, אכל לטוף יומוי לית שבחא ליה לבר נש כל כה, כד איהו טיב ולא יכיל למהוי ביש.

אלא שבחא דיליה, כד איהו בתוקפיה, ואיהו טב. ושלמה מלכא צוות ואמר, (משלי ב) גם במעלליו יתנפר נער וגו'. כגוונא דא כתיב, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך. אמר רבי אלעזר, ודאי אורחא דא מתקנתא קמו, והאי אורחא דקודשא בריך הוא. פתח ואמר, (תהלים א) כי יודע יי דרף צדיקים ודרף רשעים תאבד. מאי כי יודע יי? אלא קודשא בריך הוא יודע ואשגח בארחא דצדיקייא, לאוסבא להו, ולאגנא להו, והוא אזיל קמיייהו לנטרא להו. ובגין כה, מאן דנפיק לארחא בעי דלהוי תהיא ארחא דקודשא בריך הוא, וישתתף ליה בהדייהו. ובגין כה כתיב, כי יודע יי דרף צדיקים ודרף רשעים תאבד. היא מגרמיה, בגין דקודשא בריך הוא לא (דף פ"ח ע"א) אשתמודע ליה לההוא ארחא דלהו, ולא אזיל בהדייהו.

כתיב דרף, וכתיב ארח, מה בין האי להאי? אלא, דרף: דשאָר קרסולי בני נשא אלו בה. ארח: דאיהו אתפתח מן זמנא זעירא ועל ארחא דא כתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. אמן בן יהי רצון.

שבע מיניו אינון חטה ושעורה גפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש, חטה ושעורה והא אתמר, וצריך לאתזרא עלויהו, חטה הא אתמר, שעורה דאפיק ה' משעור דילה, גפן סחטה ענבים ברטיו אחרא, ועבר יין נסך, ואתעביד אילנא דטוב ורע, תאנה לקיט תאיני קדם זמנייהו קדם דאתבשלו, כה לקיט הוא מעלמא קודם זמניה, ודא איהו רוא מאן דגרים די ימותון בנוי קדם זמנייהו, הדא הוא דכתיב למה יקצוף האלהיים על קולך וחבל את מעשה ידיך, ורוא דמלה לשוא הפיתי את בניכם וגומר, ובגין דא לא תשא את שם יהויה אלהיך לשוא. רמון, בן זומא ביה חב, אכל רבי מאיר תוכו אכל קליפתו ורק, דקליפין אינון אומות העולם, ושראל מוחא בנייהו, בן כגוונא דא שכינתא איהי פרוס בגלותא, ואיהי מוחא מלגו, אגוז קרינן ליה, כמה דאמר שלמה מלכא, אל גנת אגוז ירדתי ואיהי שכינתא איבא מלגאו, הדא הוא דכתיב כל כבודך בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה וקליפין הן כמה רשויות נוכראין.

שבועה מינים הם, חטה ושעורה גפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש. חטה ושעורה והרי נתבאר, וצריך לחזר אחריהם, חטה הרי נתבאר, שעורה שמוציא ה' מהשעור שלה, גפן סחטה ענבים ברטיו אחר, ועשה יין נסך, ונעשה העץ של טוב ורע. תאנה לוקט תאנים קדם זמנא קדם שהבשילו, כה נלקט הוא מן העולם קדם זמנא, וזהו סוד מי שגורם שימותו בנים קדם זמנא. זהו שפתוב למה יקצוף האלהיים על קולך וחבל את מעשה ידיך, וסוד הדבר לשוא הפיתי את בניכם וגומר, ומשום זה לא תשא את שם יהויה אלהיך לשוא. רמון, בן זומא חטא בו, אכל רבי מאיר, תוכו אכל קליפתו ורק, שהקלפות הן אומות העולם, ושראל המוח ביניהם. בן כגוונא זה, השכינה היא פרוס בגלות, והיא מוח מבפנים, אגוז קוראים לה, כמו שאמר שלמה המלך אל גנת אגוז ירדתי והשכינה היא פרי מבפנים. זהו שכתוב כל כבודך בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, והקלפות הן כמה רשויות נכריות.

יכוין בצרוף חודש אב ה' ו' ה' ר"ת הַסֶּכֶת וְשִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם (דברים כ"ו, ט)

רמון

כנגד ספירת ההוד: יכוין רמון גי' נוריא"ל והוא מט"ט, וכשתסיר ממטטרון ט"ט ישאר גי' רמון. ט"ט באמצע מטטרון הוא חיות ותוכיות הרמון - מ' מימין, ורון משמאל. והם סוד הקליפה הנקראת "רמון" אשר בתוכם ח"י (ט"ט) - "ואכל וחי לעולם" כי בחיות אין אחיזה לחיצונים, אבל בלבוש והוא הרמון יש להם אחיזה.

קלי" חיות קלי" מ טט רון

מרון = רמון

רמו"ן בגי' נוריא"ל

רמונים בגי' רצון בגי' צנור בגי' נוצר בגי' מקור

יחזו רימון ויאמרו נוסח לימוד זה (מק"ז תיקון כ"ד 97 ס"ע).

בראשית יר"א שב"ת, שבתותי תהא דחיל, יר"א תור"ה, יר"א ברי"ת, כמה דצריך נטירו דברית, דלא יעול ליה ברשו נוכר'אה, כגוונא דא צריך בר נש נטירו דשבת, דלא לאפקא מרשות היחיד ויעול ברשות הרבים, רשות היחיד איהי שכנתא, רחבו ד' ואינון יהו"ה, ונבהו עשרה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, רשות הרבים נחש אשת זנונים, סם דאל אחר דאיהו סמא"ל, ואיהו פללא דשבעין אומין, ואיהי חללה זונה, ובעלה חלול שבת איהו, ובגין דא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים חייב סקילה.

ערוב איהו עמודא דאמצעייתא, וביה מטלטלין מבית לבית, דאנון שכינה עלאה ותתאה, ועלייהו אתמר את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו, דא מקדש יו"ד, אות שבת דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה, דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו, ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרווייהו הוו נפקי קדמאי לקדמות פלה, והוו אמרי תרי זמני באי כלה באי כלה, בהווא זמנא קול חתן וקול כלה.

ועוד מקדשי באות יו"ד, בגין דלית קדושה פחות מעשרה, וצריך לברא לון ולקדש לון בקדוש על חינו, בשבעין תיבין קדוש וויכיליו פחושבון בני"ו, וצריך למימד סברי מרנן, ואינון דאמרין וענו לחי, בגין דאתקשרו באילנא דחי, ולא באילנא דמותא דאיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה, דחד אמר חטה ה'יה, וחד אמר גפן, וכלא קשוט.

בראשית יר"א שב"ת, שבתותי תהיה ירא, יר"א תור"ה, יר"א ברי"ת, כמו שצריך שמירת הבית, שלא יכניסנה לרשות זרה, כמו כן צריך אדם שמירת שבת, שלא להוציא מרשות היחיד ויכניס לרשות הרבים. רשות היחיד היא השכינה, רחבו ד' והם יהו"ה, ונבהו עשרה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, רשות הרבים נחש אשת זנונים, סם של אל אחר שהוא סמא"ל, והוא הפלל של שבעים אמות, והיא חללה זונה, ובעלה הוא חלול שבת, ומשום זה מי שמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים חייב סקילה.

הערוב הוא העמוד האמצעי, ובו מטלטלים מבית לבית, שהם שכינה עליונה ותחתונה, ועליהם נאמר את שבתותי תשמורו, ומקדשי תיראו זה מקדש יו"ד, אות שבת, שצריך לשמר אותו בבת זוגו, שהיא הקדושה שלו, הברכה שלו, שעליה נאמר (בלשון ג) ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו, ויברך זו ברכה, ויקדש זו קדושה, ולשניהם היו יוצאים הראשונים לפני הפלה והיו אומרים פעמים באי כלה באי כלה, באותו זמן קול חתן וקול כלה.

ועוד מקדשי באות יו"ד, משום שאין קדושה פחות מעשרה, וצריך לברכם ולקדש אותם בקדוש על חינו בשבעים תבות של קדוש, וויכיליו פחושבון בני"ו, וצריך לומר סברי מרנן, ואותם שאומרים ועונים לחיים, משום שנקשרו בעץ החיים, ולא בעץ המות, שהוא גפן שבו חטא אדם הראשון, ואחד אמר חטה ה'יה, ואחד אמר גפן, והכל אמת.

פרשת עקב

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו', ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך וגו'. פקודא דא לברכא ליה לקודשא בריה הוא על כל מה דאכיל ושתה, ואתהני בהאי עלמא. ואי לא בריה, אקרי גזלן לגבי קודשא בריה הוא. דכתיב, (משלי כח) גזול אביו ואמו. והא אוקמוה חב"י"א. בגין דברכאן דבריה בר נש לקודשא בריה הוא, אתי לאמשכא חינו ממקורא דחי, לשמיה דקודשא בריה הוא קדישא, ולארקא עליה מהווא משחא עלאה, ואתי לאתמשכא מתמן לכל עלמא.

וכתיב ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך (דף רע"א ע"א) ואינון ברכאן, אריק בר נש באינון מלין מהווא מקורא עלאה, ואתברכאן כל אינון דרגין ומקוריו, ואתמליין לארקא על כל עלמין. ואתברכאן בלהו כחדא. ועל דא אצטריך בר נש, לשואה רעותיה ברזא דברכאן, בגין דיתברכון אבהו ובגין, כלא כחדא. ומאן דמברך לקודשא בריה הוא, אתברך, ונטיל חולקיה מאינון ברכאן בקדמיתא דכל עלמא לתתא. פיון דשמא דקודשא בריה הוא מתברך מתמן, נחית ושרא על רישיה חולקא קדמאה. והא אוקימנא דכתיב, (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיו. פיון דההיא ברכה אתי"א ושרי"א על רישיה, מתמן אתפשט בכל עלמא.

בשעתא דאינון ברכאן נחתין, מתעטרן גז חקל תפוחין קדישין, ופגעי בהו כמה דרגין דממנן בעלמא, ונחתי בהו, ואמרי ומכריזי דא איהו דורנא דשדר פלוני לקודשא בריה הוא. מאן אתר נחתי, לבתר דנחתי מאתר רישא תרא דצדיק. תמן סלקין, מתערי לנחתא אחרנין מלעילא, ואתמלי"א מלעילא ומתתא, הדא הוא דכתיב (משלי י) ברכות לראש צדיק. פיון דהאי דרגא אתמלי"א, אריק להאי כלה, ומתמן נגדין ואתמשכן לתתא.

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו', ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך וגו'. מצוה זו לברך את הקדוש ברוך הוא על כל מה שאוכל ושותה ונחנה בעולם הזה. ואם לא ברה, נקרא גזלן לקדוש-ברוך-הוא, שכתוב (משלי כח) גזול אביו ואמו. והרי פרשיה חב"רים. משום שהברכות שמברך אדם את הקדוש ברוך הוא באות להמשיך חיים ממקור החיים לשמו של הקדוש ברוך הוא הקדוש, ולקריק עליו מאותו השמן העליון, וכא להמשיך משם לכל העולם.

וכתוב ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך. (דף רע"א ע"א) ואותן הברכות מוזיק אדם באותם הדברים מאותו המקור העליון, ומתברכים כל אותן הדרגות והמקורות, ומתמלאים להריק על כל העולמות, וכלם מתברכים כאחד. ועל זה צריך אדם לשים רצונו בסוד הברכות, כדי שיתברכו אבות ובנים, הכל כאחד. ומי שמברך את הקדוש ברוך הוא - מתברך, ולוקח חלקו מאותן הברכות, בתחלה של כל העולם שלמטה. פיון ששמו של הקדוש ברוך הוא מתברך משם, יורד ושוה על ראשו החלק הראשון. והרי בארנו שכתוב, (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיו. פיון שאותה ברכה באה ושוה על ראשו, משם מתפשטת בכל העולם.

בשעה שאותן הברכות יורדות, מתעטרות בתוך שדה התפוחים הקדושים, ופוגשות בהן כמה דרגות של ממנים בעולם, ויורדות עמן, ואומרות ומכריזות: זהו הדרון ששלח פלוני לקדוש-ברוך-הוא. מאיזה מקום יורדות? לאחר שיורדות ממקום ראש אחד של הצדיק, שם עולות, מתעוררות להוריד אחרות מלמעלה, ומתמלא מלמעלה ומלמטה. זהו שכתוב ברכות לראש צדיק. פיון שדרגה זו מתמלאת, מוזיקה לכלה הזו, ומשם שופעות ונמשכות למטה.

תאנה

יקחו תאנה ויאמרו נוסח לימוד זה (משנה מעשרות פק ב')

(א) הָיָה עוֹבֵר בְּשׂוּק וְאָמַר טְלוּ לָכֶם תְּאֵנִים, אוֹכְלֵי וּפְטוּרֵי. לְפִיכָּה אִם הִכְנִיסוּ לְבִתְיָהֶם, מִתְקַנְיִם וְדָאֵי. טְלוּ וְהִכְנִיסוּ לְבִתְיָכֶם, לֹא יֵאָכְלוּ מֵהֶם עֲרָאֵי. לְפִיכָּה אִם הִכְנִיסוּ לְבִתְיָהֶם, אֵינָם מִתְקַנְיִם אֲלָא דְמָאֵי: **(ב)** הָיָה יוֹשֵׁבִין בְּשִׁעַר אוֹ בַחֲנֹת וְאָמַר טְלוּ לָכֶם תְּאֵנִים, אוֹכְלֵי וּפְטוּרֵי, וּבַעַל הַשִּׁעַר וּבַעַל הַחֲנֹת תִּיבִין. רַבִּי יְהוּדָה פּוֹטֵר, עַד שִׁיחֲזִיר אֶת פְּנָיו, אוֹ עַד שִׁשְׁנָה מְקוּם יִשְׁיבְתוּ:

יכוין בצרוף חודש תמוז ה' ו ה' ל' ס"ת זה איננו שונה ל' (חסתר ה' י"ג)

תאנה

כנגד ספירת הנצח: ג' שמות אהי"ה במילוי (קס"א קנ"א קמ"ג) ע"ה ג' תאנה

"נוצר תאנה יאכל פריה"

"נוצר תאנה" הם המוחין דאימא (ג"פ אהי"ה הנ"ל - ג' תאנה)

"יאכל פריה" הם המוחין דאבא המלובשים תוך מוחין דאימא ונכנסים תוך ז"א

"פריה" הם ג"פ ע"ב (ג' רי"ו), וג' הוי"ו פשוטות ג' ע"ח - יחד יעלו כמנין פרי"ה.

ע"ב	מוחין דאבא - "יאכל פריה"	ע"ב
יוד הו ויו הו	ע"ב	יוד הו ויו הו
כ"ו	יוד הו ויו הו	כ"ו
יהוה	כ"ו	יהוה
	יהוה	
קנ"ה	מוחין דאימא - "תאנה"	קס"א
אלף הו הו יוד הו	קמ"ג	אלף הו יוד הו
	אלף הא יוד הא	
	ע"ה ג' תאנה	

גם יכוין תאנים ג' "נוצר ונקרה" שהם מזל הח' ומזל הי"ג לקבל מהם השפע.

מזל הח' - ע"ב
מזל הי"ג - קס"א
יוד הו ויו הו

תאנים

לקבל מהם השפע.

יכוין לתקן חטא אדם וחוה שפגמו וקלקלו בתאנה.

כְּשֶׁעוֹלוֹת אוֹתָן הַבְּרֻכּוֹת מִלְמַטָּה, אֵין פֶּתַח וּפֶתַח לְמַעְלָה, וְאֵין מְמַנָּה לְמַעְלָה שְׁלֹא פוֹתַח אֶת כָּל אוֹתָם הַפְּתוּחִים. וּמְכַרְזִים וְאוֹמְרִים בְּכָל אוֹתָם הַרְקוּעִים: זֶהוּ דוֹרוֹן שֶׁל הַמְלָךְ שֶׁשָּׁלַח פְּלוּגֵי, זֶהוּ דוֹרוֹן בְּקִיּוּם כְּרָאוּי. וּמִי הוּא? הַבְּרָכָה שֶׁהִשִּׁיבוּ עָלֶיהָ אָמֵן. שְׁכַל בְּרָכָה שֶׁהִשִּׁיבוּ עָלֶיהָ אָמֵן, זֹהוּ בְּקִיּוּם כְּרָאוּי. וְכִיּוֹן שֶׁהַבְּרָכָה הַזֹּאת עוֹלָה, כָּל הַדְּרָגוֹת שֶׁלְמַעְלָה מְזַמְנֹת לְאוֹתוֹ הָאוֹר שְׁלֹא מֵאִיר כְּדֵי לְהַאֲרִי לָהּ. וְכָל שָׁפֵן אִם הִיא בְּרָכָה שְׂרָפִים מְכַרְכִּים אוֹתָהּ וּמַעֲטָרִים אוֹתָהּ בַּעֲטָרוֹת קְדוּשׁוֹת בְּסוּד שֶׁל אָמֵן. אָמֵן הוּא סוּד הַקְּטָרִים שֶׁל כָּל יְחִיד וְקִרְשָׁה בְּסוּד שֶׁל רַבּוּנּוֹ, וּמַעֲטֵר אוֹתָהּ הַבְּרָכָה בַּעֲטָרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת כְּרָאוּי.

וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְרַצָּה בָהֶם, בְּאוֹתָם שֶׁמְבָרְכִים אוֹתוֹ, וְתִשׁוּקָתוֹ בַּבְּרָכָה שֶׁלְמַטָּה, שְׁאוֹתָהּ בְּרָכָה עוֹלָה, וּמֵאִיר הַמְּאוֹר שְׁלֹא מֵאִיר, וּמְחֻזָּק אוֹתָהּ בְּתַקְוָה חֲזָק לְעֹלוֹת לְמַעְלָה. וְעַל הַסּוּד הַזֶּה כְּתוּב, (שְׁמוּאֵל א ב) כִּי מִכְּבֹדֵי אֲכַבֵּד, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן דְּמִבְּרַכְיָן לִי לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבִזְי יִקְלוּ, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן דְּלֹא מְבָרְכִין לִי לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִנְעִין בְּרַכְתָּא מִפּוֹמִייהוּ. וְזֶה דְרָזוֹן, לְאֵינּוֹן דִּידְעֵי חֲכָמְתָא דְּמֵאֲרִיְהוּן, לְמַנְדַּע זָרָא דְּבִרְכָאן, בְּפִקּוּדֵי אוֹרִייתָא, וּבְכָל הַנְּאִין וְכִסּוּפִין דְּהָאֵי עֲלָמָא, לְאַרְקָא בְּרַכְתָּא מַעֲלִיא לְתַתָּא.

כִּד בְּרַכָּאן דְּעֻלוֹתָא, דְּאֵינּוֹן תְּקוּנָא דְּמֵאֲרִיְהוּן, מִתַּתָּא לְעֵילָא וּמַעֲלִיא לְתַתָּא. בְּרַכָּאן דְּלֹא אֵינּוֹן בְּעֻלוֹתָא, סִלְקוּן מִתַּתָּא לְעֵילָא, עַד דְּמִטּוּ גוּ נְהוּרָא דְּלֹא נְהִיר, וּמִתְעַרֵי בְּתוּקְפָא, לְהַהוּא נְהוּרָא דְּלֹא נְהִיר, בְּהֵיאָה בְּרַכְתָּא, וְסִלְקָא אֶתְעַרְוּ לְעֵילָא, עַד דְּמִטּוּ לְכַרְסִיָּא עֲלָאָה, מְקוּרָא דְּכָל חַיִּין. כְּדִין נְפִקוּ מֵהוּא מְקוּרָא עֲלָאָה, בְּרַכָּאן אַחֲרֵנְיוּ, וְאַעֲרֵנוּ אֵלֶיךָ בְּאֵלֶיךָ, וְנִשְׁקִי אֵלֶיךָ לְאֵלֶיךָ, וְאַתָּאן וְשְׂרִינְךָ לְדִישׁ צְדִיקָא, לְאַרְקָא לְתַתָּא. וְכִד נְחֵתִין, אֶתְבְּרַכְן אַבְהוֹן וְגַנְיִין, וְכָל שְׂרָגִין דְּלֵהוּן.

יקחו ענבים או צימוקים ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק א' פרשת וישב וישב קל"ב).

מה פתיב, ובגפן שלשה שריגים. אמר יוסף, הא ודאי בשורה דחונה בשלימו איהו, מאי טעמא, בגין דהאי גפן על כנסת ישראל אתחזי ליה, ואתבשר יוסף בהאי. ובגפן שלשה שריגים, אליו אינון תלתא דרגין עלאיו, דנפקי מהאי גפן, כהני ליואי וישראל. והיא כפורחת עלתה נצה, דהא בגיניהון סלקא כנסת ישראל, ואתברכת מעם מלכא עלאה.

הבטילו אשכולותיה ענבים, אליו אינון צדיקא דעלמא, דאינון כענבים מבושלים פדקא חזי. דבר אחר הבטילו אשכולותיה ענבים, דא הוא יון דאתנטיר בענביהו מששת ימי בראשית. עד הכא אתבשר יוסף בחלמיה, מפאן ולהלאה חלמא איהו דיליה, בגין דאית חלמין ליה, ולאחרניו.

ואקח את הענבים, דאיהו ליה לגרמיה. תנינו, האי מאן דחמי ענבין חורין בחלמא, סימן יפה לו, אוקמי לא. מאי טעמא, בגין דאיהו דא דתרו דרגין ידעו, אינון אוקמי וחורין. האי איהו טב, והאי איהו דלא טב, וכלהו ענבין פרזא דמהימנותא תליין. ועל דא מתפרשן בחקמתא, הו לטב, הו לביש. אליו צדיכין רחמי, ואליו אשגחיתא דרחמי.

מה כתוב? ובגפן שלשה שריגים. אמר יוסף, הנה ודאי בשורה של שמחה בשלמות היא. מה הטעם? משום שהגפן הזו נראית על כנסת ישראל, והתבשר יוסף על זה. ובגפן שלשה שריגים - אלו הם שלש דרגות עליונות שיוצאות מן הגפן הזו, כהנים לויים וישראלים. והיא כפורחת עלתה נצה, שהרי בגללם עולה כנסת ישראל ומתברכת מעם המלך העליון.

הבטילו אשכולותיה ענבים - אלו הצדיקים של העולם, שהם כמו ענבים מבושלים פראוי. דבר אחר הבטילו אשכולותיה ענבים - זהו היין המשמר בענביו מששת ימי בראשית. עד כאן התבשר יוסף בחלמו, מפאן והלאה החלום הוא שלו, משום שיש לו חלומות, ולאחרים.

ואקח את הענבים, שהוא לו, לעצמו. שנינו, מי שרואה ענבים לבנים בחלום, סימן יפה לו. שחורים לא. מה הטעם? משום שהוא הסוד של שתי דרגות ידועות, אותם שחורים ולבנים. זה הוא טוב, וזה הוא לא טוב, וכל הענבים תלויים בסוד האמונה, ועל פן נפרדים בחכמה, הו לטוב הו לרע. אלו צדיכים רחמים, ואלו השגחה של רחמים.

יכוין בצרוף חודש סיון ל' ה' ה' ר"ת ל'דתיו ול'צלע המשכן השנית (שמות כ"ו, י"ט-כ)

ובאכילתו יכוין למתק ב' שמות אלהים בסוד העקב.

אלהים אלהים בגי' ענבים

בסוד "עקב אשר שמע אברהם בקולי"

ויכוין לתקן חטא אדם וחוה שחטו ענבים ונתנה לו.

ורזא דאליו ברבאן לאתערך מעילא לתתא, ברזא דא, ברזא דא דמקורא עלאה מבכלא, לארקא ולאמשכא ולאנהרא כל בוציניו. ואיהו ברזא תדיר, דלא פסקין מימיו. ומתמן שירותא דאקרי עלמא דאתי, ואיהו קצה השמים, דההוא קצה, קצה עלאה איהו. בגין דאית קצה כגוונא דא לתתא, ואיהו עלמא תתאה. ואקרי אוף הכי ברזא, לקבל תתאי, לארקא לתתא, ולאתערך מתתא לעילא בברבאן דעלותא. וברזא (קדמאה) דא אקרי הכא, ברזא דחקמתא עלאה, דאמלי להווא אתר, בחד שביל דקוק דאעיל ביה.

אתה: לבתר שארי לאתגלייא, דהא האי ברזא סתים איהו, ובגין כן אקרי בארז סתים ברזא, מקורא עלאה דלא אתגלייא. אתה: שירותא לאתגלייא לבר, ובגין כן אקרי אתה. ומאן איהו. דא רזא דימינא, ואקרי כהן לגבי ההוא אתר. ורזא דא (תהלים קי) אתה כהן לעולם, מאן כהן לההוא עולם, אתה. ודא איהו ימינא עלאה, דהא אשתכח לאתגלייא.

יהוה: דא רזא דאמפעיתא. רזא דמהימנותא בכל סטרוין. (דף רע"א ע"ב)

אלהינו: דא סטרא דשמאלא, דכליל בימינא, וימינא ביה, ואתפלילו דא ברא, למחוי חד. ועד הכא, אתקשרו ברבאן, דכיון דאליו אתברבאן, פלהו דלתתא אתברבאן. לבתר דאינון אתברבאן, ונטלי ברבאן לגרמיהו, אתהדרו כלילן כחד לההוא מקורא, דאינון לא יכלין לאתהדרא לגבי ההוא אתר, עד דאתברכו. פיון דאתברכו בקדמיתא, אתהדרו ועאלין לגבי ההוא אתר, לנטלא ברבאן יתרון אחרניו, לארקא לתתא. ועד דאינון אתברבאן, לא עאלין ולא תאבין לגביה. ורזא דא (שמות כג) ולא יראו פני ריקם.

וכד תבין לגבי ההוא אתר, ועאלין תמן, פרוין אקרי ההוא אתר מלך. ומלך לא אתקרי בר פד אינון מתקרבין לגביה, ומתברכו.

וסוד הברכות הללו לעורך מלמעלה למטה בסוד זה: ברזא, זה הסוד של המקור העליון מהכל, להריק ולהמשיך ולהאיר את כל המאורות. והוא תמיד ברזא, שלא פוסקים מימיו. ומשם הראשית שנקראת העולם הבא, והוא קצה השמים, שאותו קצה הוא קצה עליון. משום שיש קצה כמו זה למטה, והוא העולם התחתון. וגם הוא נקרא ברזא, כנגד התחתונים, להריק למטה, ולהתעורר מלמטה למעלה בברכות התפלה. והברזא הזה נקרא פאן, בסוד החכמה העליונה, שפמלא אותו המקום, בשביל אחד דקוק שניכנס בו.

אתה, אחר כך מתחיל להתגלות, שהרי הברזא הזה הוא נסתר, ולכן נקרא בדרזא נסתר ברזא, המקור העליון שלא התגלה. אתה: הראשית להתגלות בחוץ, ולכן נקרא אתה. ומיהו? זה סוד הימין, ונקרא כהן אצל אותו מקום. וזה סוד (תהלים קי) אתה כהן לעולם. מי הכהן לאותו עולם? אתה. וזהו הימין העליון, שהרי נמצא להתגלות.

יהוה, זה סוד האמצע, סוד האמונה בכל הצדדים. (דף רע"א ע"ב)

אלהינו: זה סוד השמאל שכלול בימין, והימין בו, ונכללים זה בזה להיות אחד. ועד כאן נקשרו הברכות, שפיון שאלה מתברכים, פלם שלמטה מתברכים. לאחר שהם מתברכים ולוקחים ברכות לעצמם, חוזרים כלולים כאחד לאותו המקור, שהם לא יכולים לחזר לאותו המקום עד שמתברכים. פיון שהתברכו בתחלה, חוזרים ונכנסים לאותו מקום, לקחת ברכות יתרות אחרות להריק למטה. ועד שהם מתברכים, לא נכנסים ולא תאבים אליו, וזה סוד (שמות כג) ולא יראו פני ריקם.

וכששבים לאותו מקום ונכנסים לשם, אז אותו מקום נקרא מלך. ומלך לא נקרא רק כשהם מתקרבים אליו, ומתברכים.

ומלך ומתי אקרי מלך. כד רבננו אתיו לגביה עתיו, מסתפקו בכל מה דאצטריכו, בלא חסדונא, כדיו איהו מלך. מלך לתתא, כד אליו מעטרו ליה בספוקא, בעטרין קדישין. והכא אקרי מלך. ומאן איהו. העולם אשר קדשנו ועוננו. ובגין דאיהו עלמא דלא אתגלייא לבר, ואיהו סתים, קרי ליה הכי בארס סתים. ועל דא לא אקרי, אלא בארס סתים. ולעולם ימינא אתה, כמה דאתמר. ועל דא כהו, כפיך לגבי ההוא אתה, ברישא ובסופא. ועלמא תתאה, כד אתקטר לימינא, ואתדבק ביה, קרי מתתא לעילא ברוך, ולא אקרי ברוך, כד ברוך המקורא דאתדבק בהדיה, ועייל ביה, ואמלי ליה. אתה, רזא דההוא כהו, לאתדבקא בהדיה, ועל דא, בעלותא כד נש כורע בברוך, דאיהו עלמא כפוף לגבי עילא, ודא איהו שנוי בין ברוך דעלותא, ובין ברוך דשאר ברכאן. וכלא ברוך עלאה איהו, לארקא ברכאן לכל עלמין. ברוך דעלותא, כד נש כורע ביה בברכו, ונחין רישא באתה, בגין דאתה אקרי ראש. ועל דא כהו נטיל בראש, ואיהו ראש תדיר. ובגין כד כריעה בברוך. ונחין דרישא באתה. וכהו בכל אתר דאקרי אתה, נחין בעלותא. מלך בתר דנחין, תו לא זקוף, מאי טעמא. קודשא בריך הוא אמר לה לסיהרא, זילי אעירי גרמיה, ותו לא זקפא. ובגין דא, ברכתא דבר נש בריך לקודשא בריך הוא, אתער לארקא ברכאן מלעילא לעלמין פלהו, כמה דאתמר. זכאין אינון ישראל בעלמא דיו, ובעלמא דאתי.

פתיב, (ישעיה סג) פי אתה אבינו פי אברהם וגו'. תנינו, לזמנא דאתי אמרין ליה ליצחק וכו', בגין דשמאלא אתכליל בימינא, אבל ימינא מנלו דאקרי אב. דכתיב וישמהו לו לאב ולכהו, ואף על גב דלעילא אקרי אב, ואפילו לאור שלא מאיר בשעה שנדבק בימין נקרא אתה, כמו שנאמר אתה ה' אבינו וגו'.

וארו לא סליק, אלא בעדונא דמיא. כמה דאת אמר (במלכ כז) כארזים עלי מים. כד ארו בלבנון ישגא. דמתמן נפיק מבועא ונהרא דמיא, לאשקאה. וארו, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, בחור כארזים. שתולים בבית יי, לזמנא דמלכא משיחא. בחצרות אלהינו יפריחו, בתחית המתים. עוד ינובון בשיבה, כההוא יומא דישתכח עלמא חרוב. דשנים ורעננים יהיו, לכתר דכתיב, (ישעיה סו) השמים החדשים והארץ החדשה, ויכרין (תהלים קז) ישמח יי במעשיו כתיב. וכל כד למהו? (תהלים צג) להגיד פי ישר יי צורי ולא עולתה בו.

והארז לא עולה אלא בעדון של המים, כמו שנאמר (במלכ כז) כארזים עלי מים. כד ארו בלבנון ישגה. שמשם יוצא המעין והנהר של המים להשקות. וארו זה הקדוש ברוך הוא, שכתוב (שיר השירים ט) בחור כארזים. שתולים בבית ה' - לזמנו של מלך המשיח. בחצרות אלהינו יפריחו - בתחית המתים. עוד ינובון בשיבה - באותו יום שהעולם ימצא חרב. דשנים ורעננים יהיו - לאחר שכתוב (ישעיה סו) השמים החדשים והארץ החדשה. ואז, (תהלים קז) ישמח ה' במעשיו כתוב. וכל כד למהו? (תהלים צג) להגיד פי ישר ה' צורי ולא עולתה בו.

ויברך העץ בכוונה גדולה אחד המסובים שטרם ברך ולא אכל מן הזיתים. ובשאר הפירות יעשו על זה הדרך כדי שיזכו לברך על כל הפירות.

יכוין בצרוף חודש אייר ל' ה' ה' ו ר"ת **תהלה המתהלל השכל וידע** (ורמיה ט, כג)

לבש - תמר

כנגד ספירת המלכות: "צדיק כתמר יפרח" רמז ליסוד הפורח במלכות, ומהאורות שמקבלת המלכות שבאצילות תבורך המלכות היורדת בבריאה.

לב"ש בגי' אשה וכן ש"ו דשופר שהוא בחינת מלכות

ג"י א"ל שד"י ב"פ וכן משה ב"פ גם יכוון תמ"ד בגי' ב"פ ש"ך

	אל שדי	אל שדי
דין דין דין דין דין	אל שדי	אל שדי
	משה	משה
דין דין דין דין דין	משה	משה

ובזכות משה רבינו דלא פסיק טעמה בגוויהו נתברך בשם אל שדי בחצוניות ובפנימיות.

ותאיר לנו "שמש" צדקה גי' תמר וישפיע בנו היסוד הנמשל לתמר גם ויאירו בנו ל"ב נתיבות חכמה כלולים מ"י העולים מספר תמ"ד

לבש – תמר

יקחו תמר ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק 3' פרשת ויקרא טז).

רַבִּי אֲבָא הוּא יְתִיב קְמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן,
עָאֵל רַבִּי אֲלֻעֲזָר בְּרִיה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
כְּתִיב, (תהלים כג) צְדִיק כְּתָמַר יִפְרַח וְגו'.
צְדִיק כְּתָמַר, מָאֵי כְּתָמַר. דְּהָא מִכָּל
אֵילָנֵי עֵלְמָא לִית דְּמִתְעַבְב לְאַפְרָחָא,
כְּמוֹ תָמַר. דְּסָלִיק לְשַׁבְעִין שָׁנָיו.
מָאֵי טַעְמָא כְּתָמַר. אֲלֵא אִף עַל גַּב
דְּקָרָא אֶסְתִּיד, חֲבַרְיָא כְּלָהוּ לָא בְּעוּ
לְגַלְאָה.

אֲבַל צְדִיק כְּתָמַר יִפְרַח, עַל גְּלוּתָא
דְּכַבֵּל אֲתָמַר, דְּהָא לָא תַבַּת שְׂכִינְתָא
לְאַתְרָהָא, אֲלֵא בְּסוּף שַׁבְעִין שָׁנָיו. הָדָא
הוּא דְכְּתִיב, (יחזקאל כט) כִּי לְפִי מְלֹאֶת
לְכַבֵּל שַׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְדָא
הוּא צְדִיק כְּתָמַר יִפְרַח, דְּסָלִיק דְּכַר
וְנוֹקְבָא לְשַׁבְעִין שָׁנָיו. צְדִיק: דָּא קוּדְשָׁא
בְּרִיָּה הוּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים יא) כִּי
צְדִיק יִי צְדָקוֹת אֲהַב. וְכְּתִיב (שמות ט) יִי
הַצְדִּיק. וְכְּתִיב (ישעיה א) אָמְרוּ צְדִיק כִּי
טוֹב. כְּאָרְזוּ בְּלִבְנֹן יִשְׁגָּא, מַהוּ אָרְזוּ. דָּא
קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא. דְכְּתִיב, כַּחַד בְּאֲרָזִים.
בְּלִבְנֹן יִשְׁגָּא, בְּלִבְנֹן וְדָאֵי, וְדָא הוּא
עֵדֵן דְלַעֲיִלָּא, דְעַלְיָה כְּתִיב (ישעיה סז) עֵין
לָא רָאֲתָה אֱלֹהִים זוּלְתָהּ. וְהָאֵי אָרְזוּ,
בְּהוּא אֲתַר עֵלְאָה, יִשְׁגָּא. וְדָא בְּגְלוּתָא
בְּתַרְאָה הוּא כְּהָאֵי אָרְזוּ, דְאֲתַעְבְּב
לְסַלְקָאָה. וּמְשַׁעֲתָא, דְסָלִיק עַד דְקָאִים
בְּקִיּוּמֵיהָ, הוּא יוֹמָא. וְשִׁירוּתָא דְיוֹמָא
אֲחַרְיָנָא, עַד דְעֵבִיד צַל בְּנְהוּרָא דְיִמְמָא.

רַבִּי אֲבָא הִיא יוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
נִכְנַס רַבִּי אֲלֻעֲזָר בְּנֹו. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
כְּתוּב (תהלים כג) צְדִיק כְּתָמַר יִפְרַח וְגו'.
צְדִיק כְּתָמַר, מַה זֶה כְּתָמַר? שְׁהָרֵי מִכָּל
הָאֵילָנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, אֵין מִי שְׁמִתְעַבְב
לְפָרַח כְּמוֹ תָמַר שְׁעוֹלָה לְשַׁבְעִים שָׁנִים.
מַה הַטַּעַם כְּתָמַר? אֲלֵא אִף עַל גַּב
שְׁהַכְתוּב מְעִיד, הַחֲבַרִים כֻּלָּם אֵין רוֹצִים
לְגַלְאוֹת.

אֲבַל צְדִיק כְּתָמַר יִפְרַח, זֶה נֶאֱמַר עַל
גְּלוּת כַּבֵּל, שְׁהָרֵי לָא שְׂבָה שְׂכִינְתָּה
לְמִקּוּמָהּ אֲלֵא לְסוּף שַׁבְעִים שָׁנָה. זֶהוּ
שְׂכִינְתוֹב (יחזקאל כט) כִּי לְפִי מְלֹאֶת לְכַבֵּל
שַׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם. וְזֶהוּ צְדִיק
כְּתָמַר יִפְרַח, שְׁעוֹלָה זְכָר וְנוֹקְבָה לְשַׁבְעִים
שָׁנָה. צְדִיק – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, זֶהוּ
שְׂכִינְתוֹב (תהלים יא) כִּי צְדִיק ה' צְדָקוֹת אֲהַב.
וְכְּתוּב (שמות ט) ה' הַצְדִּיק. וְכְּתוּב (ישעיה א)
אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. כְּאָרְזוּ בְּלִבְנֹן יִשְׁגָּה.
מַה זֶה אָרְזוּ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שְׂכִינְתוֹב כַּחַד בְּאֲרָזִים. בְּלִבְנֹן יִשְׁגָּה,
בְּלִבְנֹן וְדָאֵי, וְזֶהוּ הָעֵדֵן שְׁלַמְעֵלָה,
שְׁעַלְיוֹ כְּתוּב (ישעיה סז) עֵין לָא רָאֲתָה
אֱלֹהִים זוּלְתָהּ. וְהָאֵרְזוּ הֵזֶה בְּאוֹתוֹ מְקוּם
עֵלְיוֹן יִשְׁגָּה. וְזֶה בְּגְלוּתָהּ הָאֲחַרְזוּנָה הוּא
כְּמוֹ הָאֵרְזוּ הֵזֶה שְׁמִתְעַבְב לְעַלּוֹת.
וּמְשַׁעֲתָה שְׁעוֹלָה עַד שְׁעוּמַד בְּקִיּוּמוֹ הוּא
יוֹם, וְתַחֲלַת הַיּוֹם הָאֲחַר עַד שְׁעוּשָׁה צַל
בְּאוּר הַיּוֹם.

אח"כ יאמר תפילה זו:

אנא האל העושה והיוצר והבורא והמאציל עולמות העליונים ובעורתם ובעביונם בראת דוגמתן על הארץ מתחת, כולם בחכמה עשית עליונים למעלה ותחתונים למטה לחבר את האהל להיות אחד, ואילנין ודשאים מן האדמה הצמחת בקומתם ובעביונם של מעלה להודיע לבני אדם חכמה ותבונה בהמה להשיג בנעלמים, ופקדת עליהם במשמרת מלאכיך הקדושים הממונים והמשטרים להגדילם ולהצמיחן ועלימו תטוף שפע וכח מדותיך העליונות ויעשו פרי תבואה וכל עץ פרי עושה פרי למינו.

ומפרי מעשיך תשבע הארץ לאכול מפריה ולשבוע מטובה להחיות בהם נפש כל חי מן הכח הרוחני אשר בהן מפרי פי מלאכיך הקדושים הנוטרים את פרוי, וממנו פרייך נמצא שכר פרי הבטן להחיות ולזון את הגוף והיה פרוי למאכל ועלהו לתרופה, וזה היום תחלת מעשיך להחניטים ולחדשם איש יביא בפרי עושה פרי למינהו כי כן ימלאו ימי החנוטים לפירות האילן העליון עץ החיים אשר בתוך הגן ועשה פרי למעלה.

ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגולת אכילת הפירות שנאכל ונברך עליהן עתה ואשר נהגה בסוד שורשיהן, יתעוררו שרשיהן העליונים אשר המה תלוים בם להשפיע עליהן שפע רצון ברכה ונדבה, וגם הממונים והמשטרים עליהן יתמלאו מעוז שפע הדרן לשוב שנית להגדילם ולהצמיחם מראשית השנה ועד אחרית השנה לטובה ולברכה ולחיים טובים ולשלום, וקיים לנו את הדבר שהבטחתנו על ידי מלאכי חוזך וגערתי לכם באוכל ולא ישחית לכם את פרי האדמה ולא תשכל לכם הגפן בשדה אמר ה' עבאות.

השקיפה ממעון קדשיך מן השמים וברך עלינו את השנה הזאת לטובה ולברכה, תשיתוה ברכות לעד תחדהו בשמחה את פניך, ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרוי ועליהם תבא ברכת טוב להתברך פירותיה במיעיני אחד המרובה ואחד הממעיט גם ברכות יעשה בבריאות הגוף, שם יצוה ה' את הברכה חיים עד העולם, ועוז הדר הברכות באכילת הפירות יהיו למאורות במעיין הברכות צדיק חי העולמים ונראתה הקשת שש ומתפאר בגוונים שלו, ומשם יושפע עלינו שפע רצון ורחמים למחול ולסלוח מעוותינו ואשמתנו אשר נואלנו ואשר חטאנו והיינו מרשיעי ברית ופגמנו בפרי צדי"ק חי העולמים ומנענו רביבי השפעתו ונשחתו כל מקורות וישוב עתה הכל לאיתנו הראשון ותשב באיתן קשתו, כי אתה תברך צדיק ה' כענה רצון תעטרנו. וכל הניצוצות שנתפזרו על ידינו או על ידי אבותינו ובעון אדם הראשון אשר חטא בפירות האילן, עתה ישונו להתכלל בעוז הדר עץ החיים ויוסר מהם כל רע בכח שמך הגדול היוצא מפסוק ח"ל ב'לע ויקיאנו, ובשוב הכל לאיתנו הראשון ולא ידח ממנו נדח כי אתה ה' לבדך מקבץ נדחי ישראל.

ובכן את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך וירום הודו ותנשא מלכותו על כל העולם כולו, ותחת הנעיצוץ יעלה ברוש ותחת הסרפד יעלה הדס והיה לה' לשם לאות עולם לא יכרת, ויהי פסת בר בארץ בראש הרים ירעש כלבנון פרוי ויציצו מעיר כעשב הארץ, אז ירננו עצי היער ועץ השדה נשא ענף ועשה פרי דבר יום ביומו, ולקחת מראשית כל פרי האדמה להביא בכורים לפני מזבח ה' בהלל והודות לה' אלהינו ורב טוב לבית ישראל, ישושם מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת, פרח תפרח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלבנון נתן לה הדר הכרמל והשרון המה יראו כבוד ה' הדר אלהינו במהרה בימינו אמן, עשה למען שמך עשה למען חסדך עשה למען ימינך עשה למען תורתך.

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי :

ויהי נועם יהוה אלוהינו עלינו ומעשה ידנו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו :

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ

יֵאָהֳרֹנְהָי

וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵנוּ
אֵיהֵאֱהִיֹּהָה

בְּדַחֲלֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ
יֵאָהֳרֹהִיהָה

לְיַחְדָּא שְׁם י"ה ב' ו"ה
בְּיַחְדָּא שְׁלִים
יְהוּה

בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל

הרינו מוכנים ומזומנים לקיים סדר ט"ו בשבט ביום הקדוש הזה שהוא "ראש השנה לאילן" ללמוד ולספר על הפרות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, הנרמזים בפסוק "אֶרֶץ חֹטָה וְשֹׁעֲרָה וְגַפְּן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שְׁמֶן וְדִבְשׁ" ושאר פרות האילן לברך עליהם ולאוכלם לתקן שורש מצוה זו במקום עליון, לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו ובכוח סגולת תיקון זה יתוקן חטא אדם הראשון שחטא בפרות האילן ויתבררו ויתוקנו כל ניצוצי הקדושה בשרשם העליון וע"י זה ימשך שפע וברכה לכל העולמות ויעלה עלינו כאילו כונו בכל הכוונות הראויות לכוון בסדר זה.

ויהי נועם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו כוננה עלינו ומעשה ידנו כוננהו (ב"פ)

ועוד בלולה בשמן כתיבת, דא צדיק חי עלמיו, דנגיד טפין קדישין, דאינון פירורין כזיתים, ממוחא עלאה, דאינון חד עשרון לקבל י. ושני עשרונים, י. ושלישה עשרונים לפי, י. ואינון עשרון לכבש, וב' עשרונים לאיל, ושלישה עשרונים לפי. ורזא דמלה אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולין כנגדה טפיים. ואינון ברזא דא ג ורמיוו דילהון לקבל תלת מוחין. חד מוח הזכרון. תניינא מוח המחשבה. תליתאה מוח הדמיון. הדמיון והזכרון סלקין מן לבא המחשבת נחתא על לבא ומקבלין לה עליהו כמלקא בגין דהאי אדם דאיהו מחשבה דרכיב ושליט על חוץ תליתאה ונחית עלה לגבי תרין חיוון ופתחין גרפיהו לקבלא לה כגון חולם על צירי אתעביד סגולתא ודא פתר עליון על חכמה ובינה. עשרון ושני עשרונים, רמיוון לתלת חיוון דמרכבתא עלאה. דאינון: גדולה, גבורה, תפארת. שלישה עשרונים, למיצת, הוד, יסוד. מרכבת המשנה. רביעית ההיון: דא מלכות קדישא, ה' רביעאה מן שם יהו"ה. דאיהו ארבע אנפי אדם.

ועוד בלולה בשמן כתיבת - זה צדיק חי העולמים שמושה טפות קדושות, שהן פוררים כזיתים, מהמת העליון, שהם עשרון אחד כנגד י. ושני עשרונים - י. ושלישה עשרונים לפי י. והם - עשרון לכבש, ושני עשרונים לאיל, ושלישה עשרונים לפי. וסוד הדבר אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה שאין עולות כנגדה טפיים. והם בסוד זה: והרמזו שלהן כנגד שלישה מוחין. אחד מוח הזכרון. שני מוח המחשבה. שלישי מוח הדמיון. הדמיון והזכרון עולים מן הלב. המחשבה יורדת על הלב, ומקבלים אותה עליהם כמלה, משום שזה האדם, שהוא מחשבה, שוכב ושולט על חיה שלישית, ויורדת עליה אצל שתי החיות, ופותחים בפניהם לקבל אותה כמו נקוד חולם על צירי נעשה סגולתא, וזה פתר עליון על חכמה ובינה. עשרון ושני עשרונים רומזים לשלש חיות של המרכבה העליונה, שהן: גדלה, גבורה, תפארת. שלישה עשרונים רומזים למיצת, הוד, יסוד. מרכבת המשנה. רביעית ההיון - זו מלכות הקדושה, ה' רביעית משם יהו"ה, שהוא ארבע פני אדם.

ויכוין בצרוף חודש ניסן י ה ו ה ר"ת לשמחו השמים ותגל הארץ (מסילס ל"ו, י"א)

זית

כנגד ספירת היסוד: ויכוין כוונות הזית והוא סגולה לתיקון הברית ולתיקון הזכרון.

זית גי' א"ל אלהי"ם מצפ"ץ ג' שמות אלו שורשם בשם יה"ו

ומתקבצים ביסוד - שם ביי"ט

שמ"ץ בא"ת ב"ש ביי"ט כמנין יה"ו

שם ביי"ט ביסוד הנקרא ח"י כי שם זה בונה ו' בתים שהם ח"י אותיות

המתקבצים ביסוד לזווג.

יקחו כל אחד זית ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק ג' פקט פנחס רמ"ז).

בלולה בשמן פתית, בשמן, בהוא בשמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי פתית. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו בשמן, מאי פתית. אלא רמז הוא דקא רמזו לשמשא בנקבא, לאנגדא לגבה שמן פתית פדקא יאות לה, לא הוי אלא פתית, לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמטשא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא.

וצדיק איהו דכתיש פתישין, ואפיק מפל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, משח רבו בתיאובתא שלים, לגבי נוקביה. ואי לא פתיש, לא יפוק ההוא משחא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, וההוא נגידו, לא אתהני מניה נוקבא, ולא הוי פדקא יאות, עד דתהא בלולה מניה מפל שייפין. ועל דא בלולה בשמן פתית, לאתהנאה ולא תזנא מניה.

אמר רביא מדימנא, בוצינא קדישא, כמה מתיקין מילך, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן פתית. ואתמר התם, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית דא תנינא, בלולה בשמן פתית. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, דלית אורייתא מתקנימת, אלא במי שממית גרמיה עליה. ועוד אמרו, בזמן שאתה מכתת רגליה ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכינה.

ועוד בלולה בשמן פתית, דא הוא דמקיים פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן פתית, דא הוא דכתיב, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו.

ארץ נוק' דז"א מלכות לאה ורחל זוטה חכמה ושערה בינה וגפן לעת ותאנה נח ורמון כוד ארץ נוק' דז"א לאה ורחל זית יסוד שמן ודבש מלכות

יקחו כל אחד פת הבאה בכסנין ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק ג' פי בלק קפ"ח):

פתח ההוא ינוקא ואמר, (במלכ טו) והיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה ליה. קרא דא על עומר התנופה אתמר, מאי תנופה, אי בגין דאניף ליה פהנא לעילא איהי תנופה. מאי אכפת לך, אי אניף אי מאיף. אלא ודאי אצטריך לארמא לה לעילא, והיינו תרומה. ואף על גב דדרשינן תרי ממאה, והכי הוא, אבל תנופה מאי, דא הוא ארמיתא. ודא דחכמתא הכא. אי חסידי קדישין, מארי דרומחין, לא שמשתון לרבי שמעיה חסידא, דאי לאו תנדעון תנופה מאי היא. חטה מאי היא.

ויברכו מזונות/אדמה בכוונה גדולה.

זוטה

2 כנגד ספירת החכמה: חטה מימין, מצד החכמה, ונבלות החכמה של מעלה – תורה שהם כ"ב אתון כמנין חטה, והתורה תחילתה בחכמה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת

זוטה גיי טובה זיטים גיי בליה

ויכוין לתקן חטא אדם וחווה שפגמו וקלקלו בחטה.

2 חיטה, שעורה וגפן הם כנגד החב"ד, והם מוחין דאבא שמקבל ז"א לחב"ד שלו ומשם דרך החג"ת ניתנים ללאה. ובתאנה רימון וזית הם המוחין דאימא (ומלובשים בהם מוחין דאבא) וניתנים לרחל דרך הנה"י שלו.

יקחו פת או תבשיל משעורים ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק ג' פרשת בלק קפח):

שְׁעוּרָה מאי היא, תנופה דקאמרינן, היינו תנינן פ"ה. ורזא דיליה (וכמיה י"ג) תנו כבוד לני אלהיכם. דהא פה היינו כבוד, דבעינן למיהב ליה לקודשא בריה הוא. ועל דא אבעי לן לארמא לעילא, לאחזאה דליה אגן יחבין להאי פה. דלית שבחא למלכא עלאה, אלא כד ישראל מתקני ליה להאי כבוד, ויהבי ליה למלכא כבוד. ודא הוא תנו פה, תנו כבוד, וארמא איהו ודאי.

קרא דשרינן ביה, והיה באכלכם מלחם הארץ. וכי לכם הארץ שעורה איהו, לאו הכי. ואנן שעורה מקרבינן, בגין דשעורה קדמא לשאר נהמא דעלמא. שעורה איהו שעורה דה"א ידוע הוא, בשיעורא דה"א.

שְׁעוּרָה

כנגד ספירת הבינה: שעה משמאל, מצד הבינה.

יכוין: **שְׁעוּרָה** - **שְׁעוּר ה'** (ג' תקע"ה).

שהם: ב"פ **מַנְצַפֿ"ךְ מַנְצַפֿ"ךְ** (ג' תק"ס).

וי' אותיות **מַנְצַפֿ"ךְ מַנְצַפֿ"ךְ**

וכללות ה"ג **מַנְצַפֿ"ךְ** (ג' ט"ו)

גם יכוין:

ש' אלהים דיודין אלף למד הי יוד מם

ר' רבוע אלהים א אל אלה אלהי אלהים

עו"ה בגי' **כס"א** וכן **אנכ"י** כולם כינויים **לבינה**

יקחו כל אחד כוס עם יין שכולו לבן ויאמרו נוסח לימוד זה (זו"ק ג' פרשת נשא קכ"ז).

תא חזי איש פי יפליא לנהדר נדר, נזיר דאקדים בהאי עלמא, לאתקדשא בקדושה דמאריה (כמלכ' ו) מיין ושכר זייר חומץ יין וגו'. הכא אית לאסתפללא, פיין דאסיר ליה חמרא, ענבים למה. דהא בכהני פתיב יין ושכר אל תשת וגו', יכול ענבים נמי לא, בענבים שרי. הכא לנזיר, מאי טעמא אסר ליה ענבים. אלא עובדא דא ומלח דא, וזא עלאה הוא, לאתפרשא מן דינא בכללא.

והא ידועא ההוא אילנא דחב ביה אדם קדמא, ענבים הוו. ודא הוא רזא דמלח, דהא יין ושכר וענבים, בסטרא חד אתאחדו. יין לעילא ואוקמוה. שכר לשמאלא, דהא שכר מיין נפקא. ענבים דכניש בלהו לגבייהו, ודא הוא אילנא דחב ביה אדם קדמא. בגין כך פלא בחד סטרא אתאחד. ואי תימא דהאי נזיר שביק מהימנותא עלאה. לאו הכי, אלא לא אתחזי ביה עובדא מפסד שמאלא כלום.

בא ראה, איש פי יפלא לנהדר נדר. נזיר שהקדים בעולם הזה להתקדש בקדושת רבוננו, מיין ושכר זייר חומץ יין וגו'. פאן יש להסתפלל, פיין שאסור לו יין - ענבים למה? שהרי בפנהנים פתוב (ויקרא י) יין ושכר אל תשת וגו'. יכול גם ענבים? לא. בענבים מתר. פאן לנזיר, מה הטעם אסור לו ענבים? אלא מעשה זה ודבר זה סוד עליון הוא להפריד מהדין בכל.

והרי ידוע אותו עץ שחטא בו אדם הראשון, ענבים היו. וזהו סוד הדבר, שהרי יין ושכר וענבים בצד אחד נאחזו. יין למעלה, ופרשוה. שכר לשמאל, שהרי שכר יוצא מיין. ענבים, שבגנטיס כלם אליהם, וזהו עץ שחטא בו אדם הראשון. בגלל זה הפל נאחזו בצד אחד.

ואם תאמר שנזיר זה עזב אמונה עליונה לא כך, אלא לא נראה בו מעשה מצד שמאל כלום.

כוס א' - יין שכולו לבן

יוד הי ויו הי

ויברכו הגפן בכוונה גדולה

כנגד ספירת הדעת: גפן באמצע בין ימין ושמאל. ומלת גפן כמנין ד' מילואים של שמות עסמ"ב שהם מ"ו, ל"ז, י"ט, כ"ו וד' אותיות שורש הוי"ה והכולל.

מילוי דע"ב (מ"ו): מילוי דס"ג (ל"ז): מילוי דמ"ה (י"ט): מילוי דב"ן (כ"ו):
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הו וו הו

וד' אותיות **יהו"ה** והכולל גי גפן

והם נכנסים במוחין דז"א, חב"ד (דמוחין דאבא) ומהם נותן הז"א אל הנוקבא.

ויכוין לתקן חטא אדם וחווה שפגמו וקלקלו בגפן.